

Si Tâm Tuyệt Đối

Contents

Si Tâm Tuyệt Đối	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	37
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1	41
24. Chương 24: Phiên Ngoại 2	42

Si Tâm Tuyệt Đối

Giới thiệu

Từ nhỏ họ đã chơi thân với nhau như anh em một nhà, chuyện gì hay làm bất cứ việc gì thì cũng nói

1. Chương 1

Đối với hầu hết học sinh mà nói, khai giảng quả là một ngày nhức đầu, Hạ Tiểu Xuyên cũng không là ngoại lệ. Sau khi chuông điện thoại réo tới lần thứ n, cậu bật dậy, cố dìm xuống cảm giác muốn đập tan cái thứ om sòm này rồi tắt tiếng chuông đi. Tiếp đó rửa mặt qua loa, khoác đại lên người một bộ đồ rồi vội vã rời khỏi nhà.

Lúc này trời đã sáng khá lâu, thế nhưng trên xe ngoài ý muốn vẫn còn khá đông người, hầu hết đều là học sinh, xem ra đều chung cảnh ngộ đi học muộn. Hạ Tiểu Xuyên hiển nhiên không còn chỗ ngồi, cùng với một đám người đứng chen chúc làm nhân bánh mì kẹp. Mỗi lần xe dừng trạm, các nữ sinh lại theo đà ngã nghiêng ngã ngửa đè lên người nhau. Đối với loại con gái ông ẹo này, cậu cũng đành cười trừ bỏ qua.

Chiếc xe này quả thực quá dỏm, ngay cả điều hòa cũng không lắp. Cậu vừa oán giận xong thì chiếc xe bỗng nhiên quẹo phải, mọi người trên xe cũng thuận theo đà mà nghiêng rạp về phía bên trái như thể bài sơn đảo hải. Trong lúc chân tay còn đang luống cuống, Hạ Tiểu Xuyên cư nhiên bị ai đó đạp cho một đạp. Cậu cũng không mấy để ý chuyện này, nhưng có vẻ như người đó không nghĩ như vậy. Tên con trai cao lớn này giờ vẫn đưa lưng về phía hắn quay người lại, dùng tay vòng ra đỡ lấy lưng Hạ Tiểu Xuyên ôm thành một vòng tròn.

Tên con trai này quả thật cao lớn, nhỉnh hơn Hạ Tiểu Xuyên cả nửa cái đầu, từ trên cao nhìn xuống làm hắn cảm thấy thật áp bách. Hạ Tiểu Xuyên thấy yết hầu khẽ nhấp nhô hai cái, sau đó vô diện biểu tình đứng trơ ra nhìn mình. Cậu vốn vẫn cho rằng tên này cố tình xoay người lại là để xin lỗi mình, rất kiên nhẫn chờ hắn mở miệng. Thế nhưng cả phút trôi qua vẫn chẳng thấy hắn nói lời nào, vẫn như trước đó nhìn mình chằm chằm. Hạ Tiểu Xuyên có điểm bối rối, tuy rằng tên kia cái gì cũng chưa nói, nhưng bản thân lại muốn mở miệng phá tan bầu không khí quỷ quái và ánh mắt áp bức trên cao của tên con trai này. Rốt cuộc nhịn không được bèn mở miệng: “Không sao đâu, hahahaha....” Hạ Tiểu Xuyên nói xong liền cảm thấy hối hận, chỉ muốn tự bạt tai mình vài phát, bất quá tên con trai kia dường như vô cùng vừa lòng, vẻ mặt vẫn như cũ nhìn Hạ Tiểu Xuyên vài giây rồi chậm rãi xoay người trở lại. Suốt đoạn đường tiếp theo cả hai đều không nói với nhau thêm câu nào.

Lúc Hạ Tiểu Xuyên đến trường giờ học vẫn chưa bắt đầu, học sinh vẫn chạy qua chạy lại tranh thủ vào lớp. Hạ Tiểu Xuyên chẳng gấp, dù sao lớp học cũng nằm ngay trước mắt rồi. Đi được vài bước, bên tai bỗng om sòm truyền đến tiếng gọi của ai đó: “Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên”. Hạ Tiểu Xuyên ngẩng đầu trong im lặng, quả nhiên trước cửa lớp chính là Lộ Viễn đang hờ hững trưng ra bộ mặt vô sỉ, phía sau còn đứng thêm cả một đám hồ bằng cẩu hữu. Cậu vừa mới chuẩn bị mở miệng chào hỏi, tên Lộ Viễn quỷ quái kia đã hét lên như bò rống: “Khóa quần của cậu chưa cài kìa hahaha...”

Khóe miệng Hạ Tiểu Xuyên khẽ giãn giãn, lặng lẽ làm lơ những cái nhìn đầy “ba chấm” của đám học sinh xung quanh mà bước nhanh đến lớp học. Trong đầu âm thầm “điểm danh” cả nhà Lộ Viễn, nếu không phải vừa bước chân đến cửa lớp chuông đã reo, cậu nghĩ nhất định phải tặng cho tên Lộ Viễn kia một cước.

Hạ Tiểu Xuyên mới chỉ ngồi xuống trò chuyện được vài câu với bạn cùng bàn thì tiếng giầy cao gót lạch cạch của cô chủ nhiệm đã bước vào, sau lưng còn có thêm một nam sinh đi theo. Hạ Tiểu Xuyên thầm nghĩ: Đây chẳng phải là cái màn học sinh chuyển trường đã diễn đến nát bấy trong mấy bộ phim thần tượng hay sao? Lời nói của cô chủ nhiệm ngay sau đó đã chứng minh rằng suy nghĩ của cậu hoàn toàn chính xác: “Đây là Lý Minh, bạn học mới của lớp ta, các em hãy hoan nghênh bạn đi nào”.

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên khắp cả lớp, học sinh mới đến chung quy lại lúc nào cũng thu hút sự chú ý của đám ma cũ. Mọi người đua nhau xì xào bàn tán, thấp giọng thảo luận tên này là ai, tại sao lại chuyển đến đây...? Vậy nhưng “nhân vật chính” được cả lớp thảo luận từ đầu tới cuối im lặng chẳng hề mở miệng nói một lời. Dáng người hắn cao lớn, bộ quần áo xem chừng đã nhỏ so với cái cơ thể ấy, khoác lên người hắn đến thật buồn cười, ống tay áo giật nhiều đến nỗi ngà đi cũng chứng tỏ phần nào gia cảnh nghèo khó của chủ nhân.

Thấy Lý Minh không muốn giới thiệu bản thân, cô chủ nhiệm liền sắp cho hắn chỗ ngồi gần cửa sổ. Lý Minh im lặng bước đến chỗ của mình, vẫn như cũ từ đầu đến cuối không phát ra âm thanh nào.

Sau khi Hạ Tiểu Xuyên quan sát được rõ ràng khuôn mặt của tên Lý Minh này, cậu chính thức được biết tình tiết cầu huyết của “bộ phim thần tượng học sinh chuyển trường” là như thế nào. Đây chẳng phải là tên gia hỏa kiêu lời đã tặng cho cậu một cước trên xe mà không một lời xin lỗi hay sao???

Hết giờ học Lộ Viễn vội vác bộ mặt vô sỉ đến gần Hạ Tiểu Xuyên nói chuyện, bắt quá hần cũng rất thức thời, giữ khoảng cách chừng một mét, cười: “Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên, lúc nãy tớ nhìn thấy quần trong của cô chủ nhiệm đó nha, cậu đoán xem là màu gì nào?”

“Ngu ngốc” – Người trả lời không phải Hạ Tiểu Xuyên, mà là người ngồi cùng bàn với cậu, đồng thời cũng là kẻ thù không đội trời chung của Lộ Viễn trong lớp – ủy viên học tập Lương Thành Quân. Giờ đây tay hắn cầm bút, liếc mắt chằm chọc nhìn Lộ Viễn, khoe miệng mơ hồ vẽ ra một nụ cười trào phúng.

“Đồ không biết xấu hổ, bộ tôi đang nói chuyện với cậu hay sao?” Lộ Viễn đưa mắt lườm Lương Thành Quân một cái, sau đó quyết định quay đầu không thèm để ý nữa. Nếu là trước kia mỗi khi Lộ Viễn bị Lương Thành Quân trêu chọc không bao giờ bỏ đi như vậy, nhất định sẽ xù lông nhím tranh cãi cùng đối phương một trận oanh liệt. Chính là về sau, Lộ Viễn phát hiện ra rằng Lương Thành Quân quả thật là một tên đại biến thái, cậu ta càng xù lông thì hắn càng hưng phấn, hết như đó là lạc thú cả đời của hắn không bằng. Hơn nữa lúc tranh cãi đến hồi quyết liệt, Lộ Viễn nắm lấy cổ áo Lương Thành Quân, đối phương lại lộ ra vẻ mặt tươi cười bí hiểm. Nụ cười đó giống như đang quan sát con mồi nằm trong lòng vậy. Chẳng biết tại sao nhưng Lộ Viễn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chính vì vậy mà trở về sau trình độ mặt dày của Lộ Viễn lại tăng thêm một bậc, dù sao lợn chết cũng không còn phải sợ nước nóng. Bất kỳ đối phương có nói gì đi chăng nữa thì nhất định bản thân cũng không chút phản ứng. Kiểu như: Cậu thích nhìn tôi xù lông lắm hả? Tôi nhất định sẽ bình tĩnh, nhất định không cho cậu vừa ý đâu. Hừ hừ...

“Ha ha” Hạ Tiểu Xuyên trong lòng tĩnh lặng, nhưng vẫn tươi cười nhìn ánh mắt mong chờ mình nói tiếp của Lộ Viễn, chậm rãi nói: “Cậu mới nói là thấy được quần trong của cô chủ nhiệm phải không?”

“Đương nhiên rồi” Lộ Viễn trả lời, nhận thấy biểu hiện của Hạ Tiểu Xuyên có điểm kỳ quái, cậu ta liền dự cảm được có chuyện chẳng lành sắp xảy đến, bất giác lùi lại một bước. Quả nhiên chưa đầy một giây sau giọng của Hạ Tiểu Xuyên truyền tới: “Cô chủ nhiệm hiện đang đứng sau lưng cậu kìa.”

“Ahh...” Mặc dù vô cùng không muốn nhảy dựng lên trước mặt Lương Thành Quân, Lộ Viễn vẫn gào lên thảm thiết: “Cứu mạng, Hạ Tiểu Xuyên mau mau bảo vệ tớ.”

Hạ Tiểu Xuyên vô cùng đắc ý nhìn Lộ Viễn chạy nhào đến chỗ mình. Ngay thời khắc ấy, Hạ Tiểu Xuyên quyết định báo thù chuyện khóa quần khi sáng, lập tức nắm lấy thắt lưng của Lộ Viễn, bắt chắp ánh mắt kinh hoàng của cậu ta dùng sức kéo mạnh một phát. Cái Boxer hình ô mai của Lộ Viễn lập tức hoạt sắc sinh hương trước ánh mắt mọi người.

Bỏ ngoài tai âm thanh tán thưởng của quần chúng, Lộ Viễn giờ đây mới kịp nhận ra Hạ Tiểu Xuyên đang trêu chọc mình, vội che lấy tay che hạ thân đang cộm lên một cục mẩn um lên: “Cậu chờ đó cho tớ, nhất định có ngày tôi sẽ cởi quần lót của cô chủ nhiệm mang đến cho cậu xem!”

Hạ Tiểu Xuyên vẫn cười ngặt nghẽo, cười cho đến đủ mới chịu thôi. Cố làm ra biểu tình nghiêm túc: “Kỳ thật vừa rồi tớ không hề lừa cậu, cô chủ nhiệm quả thật đang ở sau lưng cậu kìa.” Cùng lúc đó tiếng nói u ám của cô chủ nhiệm cũng cất lên: “Quần lót ô mai cơ à? Lộ Viễn, em quả nhiên rất có phong cách đó nha.”

Nếu như giờ đây xuất hiện một cái lỗ, Lộ Viễn nhất định sẽ nhảy xuống lấp đất chết đi cho rồi. Cô chủ nhiệm quả nhiên đã chứng kiến nhiều sóng gió trong cuộc sống, bình tĩnh quan sát đánh giá quần lót ô mai của Lộ Viễn xong liền nói: “Lương Thành Quân, em lên văn phòng một chút.” Dứt lời liền nện giày cao gót xuống sàn cạnh cạch đi ra ngoài bỏ lại Lộ Viễn ngệt mặt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Lương Thành Quân buông bút, nở một nụ cười như có như không tiến lại phía Lộ Viễn. Lộ Viễn thấy nụ cười này đột nhiên có dự cảm không tốt, lập tức đưa tay lên che ngực. Vậy nhưng trái với dự liệu của mọi

người, Lương Thành Quân chẳng làm gì, thẳng bước tiến ra ngoài. Lộ Viễn thấy vậy thở phào một hơi, đột nhiên Lương Thành Quân quay lại. Ngay tại thời điểm Lộ Viễn chưa kịp phản ứng giờ tay kéo một cái giam cậu vào lồng ngực, tay kia đặt ở thắt lưng tạo ra một tư thế thập phần ám muội. Nhẹ nhàng vuốt tay xuống hông ăn đậu hũ Lộ Viễn, ăn đã đời rồi còn vỗ vài cái, cợt nhả: “Co giãn rất tốt đó nha~~” Sau đó buông tên ngốc Lộ Viễn vẫn ngây như phỗng, đi ra ngoài trong ánh mắt kinh hãi cùng với thán phục của mọi người. Chừng vài giây sau, khắp trường vang lên tiếng gào: “Lương Thành Quân, tôi *** con mẹ nhà cậu...”

2. Chương 2

“Aoi không hề tuyên bố có còn là xử nữ hay không, chỉ nói hy vọng sẽ lập gia đình trước 30 tuổi” Hạ Tiểu Xuyên im lặng ngồi nghe Lộ Viễn đem mấy thông tin đã học thuộc lòng trên mạng ra kể. Trong tiếng cười phá lên của mọi người, Lộ Viễn vẫn giữ nguyên biểu tình nghiêm túc, so với MC trên truyền hình cũng chẳng khác biệt mấy phần.

Lương Thành Quân như một thói quen, cố ý trêu chọc: “Cho dù cô ta có lập gia đình trước 30 tuổi cũng chẳng đến lượt cậu.”

“Vậy chứ cậu nghĩ mình đến lượt à?”

“Tôi thêm vào.”

“Ngay cả Aoi cũng không thêm? Phải chăng sinh lý cậu có vấn đề rồi?” Lộ Viễn hướng mặt về phía đối phương cười ti tiện, thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy biểu tình khó coi trên mặt Lương Thành Quân.

Lương Thành Quân cuối cùng cũng biết xấu hổ, đặt bút xuống thâm trầm nhìn Lộ Viễn cười: “Tôi có vấn đề hay không đến lúc thích hợp rồi cậu sẽ biết.”

“Hai người nói đủ rồi đó nha” Hạ Tiểu Xuyên vội cắt đứt câu chuyện của hai người này, cứ để yên như vậy chẳng biết đến khi nào họ mới chịu dừng. Sau đó cầm sách Ngữ Văn gõ lên đầu Lộ Viễn: “Cậu không nhớ là đang học bài hả? Đã đến đâu rồi?”

Lộ Viễn nhăn nhó hồi tưởng, dĩ nhiên là không thể nhớ ra, đành lắc đầu: “Thôi tùy cậu, tớ bắt đầu lại cũng được.”

“OK”

“Câu đầu tiên là gì vậy nhỉ?”

Hạ Tiểu Xuyên: “.....”

Cậu bắt đầu mở sách nhắc: “Đang đọc thơ Mộc Lan, tức phục tức tức.”

“À à nhớ rồi” Lộ Viễn gật gù, ôm sách đọc như hát hay: “Tức phục tức tức, Khổng Tước Đông Nam phi. Nhậm nhi đông tây nam bắc phong, ngã tự quả đông nam chi...”

Hạ Tiểu Xuyên cùng Lương Thành Quân đồng thanh: “Lại bắt đầu đọc lộn xộn rồi”

“Đưa điện thoại cho tôi” Lương Thành Quân đột nhiên vươn tay chụp lấy điện thoại của Lộ Viễn đặt trên bàn. Lộ Viễn cũng vội chụp lấy rồi quát: “Mắc chứng gì? Đây là điện thoại của tôi nha.” Hai người lấy bàn học làm chiến tuyến cố thủ giằng co nhau dữ dội. Lương Thành Quân cười gian xảo nhìn đưng quần Lộ Viễn: “Này, quần lót ô mai của cậu lại lòi ra kia.”

“Bớt nhiều lời giùm đi.” Lộ Viễn mắt không rời tiếp tục che chở cho cái điện thoại bảo bối của mình, tự tin ưỡn ngực đáp: “Tôi cần bản hôm nay không hề mặc cái quần đó.”

“Thật à?” Điệu cười của Lương Thành Quân càng trở nên nguy hiểm hơn. Mỗi lần như vậy, Lộ Viễn đều có dự cảm chẳng lành, không may hơn nữa cho cậu ta là lần nào dự cảm cũng chính xác. Trong nháy mắt cậu

đã bị lương Thành Quân túm lấy, tay hấn nhanh chóng luồn qua bàn tay ngăn cản của cậu chui vào trong quần. Lộ Viễn tê tái nhìn đối phương kéo thấp thấp lưng quần của mình, nghiêng mắt nhìn vào rồi cười đến là sáng lạn: “Quần lót Teddy đó nha~”

Thâm tâm Lộ Viễn vắng tục tung tóe, tự hứa rằng từ giờ dù có chết cũng phải mặc thêm quần đùi bên trong. Lương Thành Quân nhân cơ hội này đoạt lấy điện thoại của cái kẻ đang đơ mắt kia, bình tĩnh ngồi xuống trong ánh mắt thán phục đi kèm kinh hãi của mọi người, khôi phục bộ dáng nghiêm chỉnh thường ngày quay sang hỏi Hạ Tiểu Xuyên: “Trong nhóm cậu còn bao nhiêu người chưa thuộc bài thơ này?”

Hạ Tiểu Xuyên khẽ đưa mắt nhìn thoáng qua Lộ Viễn, chưa kịp nói đã bị Lương Thành Quân chặn lại: “Cậu ta thì đương nhiên khỏi cần nói rồi.”

“Để tớ xem nào.” Hạ Tiểu Xuyên lấy tờ giấy kẹp trong bìa sách ra, nhìn sơ rồi đáp: “Bài này cả nhóm cơ bản đều thuộc hết rồi, chỉ còn bạn vừa chuyển trường thôi.”

“Nghe nói cậu ta bị câm hả?” Lộ Viễn lúc này hồn đã về với xác liền chen ngay vào.

“Cậu im miệng.” Hạ Tiểu Xuyên cùng Lương Thành Quân vô cùng ăn ý đồng thanh đáp. Lương Thành Quân còn bổ sung thêm một câu: “Lo mà chơi với cái quần lót của cậu đi kìa.”

Lộ Viễn: “....”

“Tớ biết rồi” Lương Thành Quân gạt đầu, cầm điện thoại nhét trả vào ngực Lộ Viễn, quay sang dặn Hạ Tiểu Xuyên: “Tên đó cũng không có gì đâu, cậu đi giải quyết đi, Lộ Viễn cứ để tớ lo.”

Hạ Tiểu Xuyên đồng ý, bên tai vẫn loáng thoáng vọng đến tiếng kháng nghị của Lộ Viễn. Cậu vô thức ngẩng lên nhìn tên con trai vừa chuyển đến. Tên này cúi đầu dường như đang đọc sách. Hiện tại lớp không có giáo viên, xung quanh hẳn là cả một đám người đang đùa giỡn huyền ảo. Hình ảnh bóng lưng đọc sách giữa khung cảnh náo nhiệt này dường như tạo ra một cảm giác vô cùng chướng mắt, vô cùng kiên cường nhưng cũng vô cùng cô độc.

Tên con trai đó luôn tạo cho người khác ấn tượng như vậy: Hẳn lúc nào cũng duy trì tư thế như vậy, thân dưới im lặng như tảng đá, thân trên tuyệt đối không nhúc nhích. Lúc đầu còn có nhiều người nhiệt tình đến gần hỏi thăm, nhưng bất kể người khác có nói gì, hắn đều làm như không nghe thấy mà tiếp tục làm việc của mình. Cứ thế mãi, mọi người cũng chẳng ai muốn cùng hắn trao đổi, thậm chí ở sau lưng hắn còn ác ý gọi là “Thằng câm điếc”. Thỉnh thoảng còn có kẻ cố tình nói lớn, hắn vẫn như trước giữ riết lấy vẻ thờ ơ, tiếp tục xoay lưng về phía mọi người.

Dựa trên nguyên tắc tổ viên của mình thì chính mình phải quản lý, Hạ Tiểu Xuyên quyết định sau giờ học sẽ tìm Lý Minh để hỏi về vấn đề học tập một chút.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, thế nhưng đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng của Lý Minh cậu vẫn cảm thấy hồi hộp. Cố gắng hắng giọng một cái, Hạ Tiểu Xuyên nở ra nụ cười: “Xin chào, tôi là Hạ Tiểu Xuyên, bạn cùng lớp với cậu.”

Lý Minh ngẩng lên, mặt không cảm xúc nhìn Hạ Tiểu Xuyên. Lại nữa, không lẽ hắn cứ dùng ánh mắt u ám đó để giao tiếp với người khác sao hả trời? Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy áp lực của mình ngày một lớn, cố dập tắt ước muốn lập tức rời khỏi nói tiếp: “Tôi là tổ trưởng của cậu, tổ chúng ta phải học thuộc thơ. Cậu có thời gian thì đến gặp tôi để kiểm tra một chút.” Lý Minh vẫn giữ khuôn mặt từ đầu đến giờ nhìn hắn. Chờ mãi không thấy Lý Minh trả lời, cậu rốt cuộc không chịu nổi: “Thôi, khi nào cậu rảnh đến tìm tôi cũng được, tôi đi trước đây hahaha...” Nói xong quay người đi thẳng về chỗ ngồi, mới bước vài bước lại bị ai đó nắm tay lại. Có suy nghĩ đó là Lý Minh, Hạ Tiểu Xuyên quay lại thì thấy hắn đã ngồi lại vị trí của mình, tựa vào bàn hí hoáy viết cái gì đó. Cậu im lặng đứng chờ, đừng nói là hắn muốn viết chính tả nha? Thật là kỳ quặc!

Lý Minh viết xong rất nhanh, thấy Hạ Tiểu Xuyên gạt đầu lại trầm mặc ngồi lại chỗ của mình, lưu lại trong mắt Hạ Tiểu Xuyên một cái bóng lưng vô hồn. Hạ Tiểu Xuyên cầm tờ giấy trở về. Chữ của Lý Minh rất có khí lực, đẹp đến phi thường. Cả bài thơ viết theo lối thư pháp, thoát nhìn như rồng bay phượng múa, không sai chữ gì. Hạ Tiểu Xuyên quyết định giữ lại để sưu tầm, đọc lại một lần bất ngờ phát hiện phía sau có hai hàng chữ:

‘Tôi biết rõ về cậu

Hạ Tiểu Xuyên’

3. Chương 3

Từ đó trở về sau, ngày nào Lý Minh cũng đến ngồi cạnh Hạ Tiểu Xuyên trả bài trên giấy. Hắn vẫn như trước giờ không nói lời nào. Có điều lần nào cũng cố ý tỏ ra vô tình viết vào cuối bài thơ vài câu ngắn. Nội dung cũng khá liên quan đến tác phẩm như nội dung, cảm nghĩ về bài thơ, v.v... cũng rất có tâm huyết. Tuy rằng chỉ vắn vỏi mấy chữ nhưng vẫn làm Hạ Tiểu Xuyên cảm nhận được sự chăm chút, tỉ mỉ từng ly từng tí của hắn.

Thời gian dần trôi qua, Hạ Tiểu Xuyên dần dần quen trao đổi qua lại cùng Lý Minh theo cách này, và cũng chậm chậm thích nghi với việc bên cạnh mình có một tên con trai trầm mặc. Tuy rằng lời lẽ của hắn viết ra giấy luôn khách sáo nhưng vẫn rất lạnh lùng. Đôi khi Hạ Tiểu Xuyên có cảm giác rằng con người hắn dường như không hề tồn tại, nhưng chỉ cần cậu dời mắt đến, lập tức sẽ thấy hắn đang ngồi ở chỗ của mình.

Việc mỗi ngày đều nhận lấy từ Lý Minh một tờ giấy nhỏ đối với Hạ Tiểu Xuyên đã trở thành một thói quen, sau khi đọc xong cậu luôn kẹp vào trong sách. Lộ Viễn đối với thói quen này của cậu dường như không thích.

“Cậu cất đi để làm gì? Sao lại phải kẹp mớ giấy đó chung với thư tình của đám con gái?”

Hạ Tiểu Xuyên mặc kệ cậu ta, đem tờ giấy cất kỹ rồi quay sang chuyển chủ đề: “Không phải cậu muốn chơi bóng à?”

Tiết cuối là môn thể dục, môn này ở trường cấp ba rất dễ dãi. Thầy giáo chỉ dạy chút đỉnh rồi cho tự do hoạt động. Hết đến tiết này là con gái tùm lại tán dóc, còn con trai thường chia đội chơi bóng rổ trong sân. Chuông vừa reo, học sinh ủa ra như sân ong vỡ tổ, trừ vài đứa con gái ngán môn thể dục thì trong lớp không còn một ai. Đám con trai vội chia đội chơi bóng, và dĩ nhiên là ngoại trừ Lý Minh.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn tên con trai lặng lẽ cô độc ngồi ở góc, suy nghĩ một hồi tiến đến chỗ hắn:

“Cậu muốn cùng mọi người chơi bóng rổ không?”

Lý Minh trơ mắt nhìn cậu, dường như có điều gì không hiểu. Vậy nhưng trong chớp mắt đã khôi phục ánh mắt tĩnh lặng như một hồ nước lặng sóng. Và rồi hắn gật đầu!

Cậu cùng Lý Minh tiến vào sân bóng, Lương Thành Quân đã đến đó trước chiếm sẵn cho cả bọn một khoảng sân đẹp, bên cạnh hắn còn có Lộ Viễn và vài người chung lớp nữa. Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy sự có mặt của Lý Minh, có điều chẳng ai mở miệng nói ra. Trận đấu lập tức được diễn ra phá vỡ bầu không khí kỳ quặc ấy. Hạ Tiểu Xuyên cùng Lý Minh và Vương Hạo ghép thành một đội, Lý Minh giữ vị trí trung phong. Đánh được vài trận thì rơi vào thế yếu. Vương Hạo dường như đã nóng giận, tên này trước giờ vốn hiếu thắng, trận này rõ ràng là Lý Minh kéo cả đội tụt về phía sau. Lý Minh chính xác là không hề biết chơi bóng. Hắn cứ ngây ngốc đực mặt ra nhìn những người xung quanh chạy bóng, cướp bóng. Thậm chí có vài lần chuyền bóng cho hắn hắn cũng không biết, cứ trơ mắt ếch để cho bóng bị đội bên kia cướp đi. Có một đồng đội như này thì chẳng thua cũng là chuyện lạ chứ đừng nói đến chuyện thắng!

Vương Hạo càng nghĩ càng tức giận, nhìn Lý Minh mắc sai lầm thêm một lần nữa liền gào lên. Thấy Lý Minh vừa quay đầu lại nhìn thì lập tức dùng hết sức ném trái bóng vào hắn ta. Hạ Tiểu Xuyên đang đứng ở xa hốt hoảng nhìn theo, cầu mong cho Lý Minh tránh được. Rốt cuộc Lý Minh tránh được thật... nhưng sau đó trái bóng theo một đường đập ngay vào mặt Lộ Viễn!

“Chú làm cái con mẹ gì thế?” Lộ Viễn che mặt vừa bị bóng nện cho đau quắn cả mũi, rống lên: “Tại sao lại ném bóng vào mặt tôi?”

Thấy trận đấu không thể chơi nổi nữa, Lương Thành Quân đưa tay làm dấu hiệu tạm dừng, chạy lại chỗ Lộ Viễn xem hắn bị thương ra làm sao. Lát sau tiếng Lộ Viễn lại vang lên: “Cậu đang làm cái cục cứt* gì vậy Lương Thành Quân? Đây mà gọi là xoa sao? Định bóp chết người khác à?”

Hạ Tiểu Xuyên nhìn dáng vẻ hung hăng của Lộ Viễn, đoán chắc rằng hắn không sao liền quay sang tìm Lý Minh. Hắn ta lúc này đang ôm trái bóng ngồi gần cột lưới bóng rổ, cúi mặt chẳng hiểu trong đầu đang suy nghĩ cái gì? Hạ Tiểu Xuyên ngồi xuống bên cạnh lo lắng hỏi: “Cậu ổn không vậy?” Lý Minh im lặng, Hạ Tiểu Xuyên nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp: “Xin lỗi, là do tôi không biết cậu có thích chơi không mà đã vội rủ.” Tiếp đó lại nắm chặt lấy tay Lý Minh. Tên con trai lộ rõ vẻ kinh ngạc, mở bàn tay của mình viết lên hai chữ ‘Tôi thích’.

Hạ Tiểu Xuyên sững sờ trong giây lát mới nhận ra ý của Lý Minh, bật cười: “Ý là không liên quan đến tôi, là chính cậu thích hả?” Lý Minh vẫn giữ im lặng, cầm tay Hạ Tiểu Xuyên đặt lên ngực mình, sau đó lại đem tay cậu chạm vào trái bóng rổ. Giờ đây ý tứ của Lý Minh đã rõ ràng, biết rằng đối phương muốn an ủi ngược lại mình, Hạ Tiểu Xuyên vô cùng cao hứng cười nói: “Vậy sau này tan học cùng nhau chơi đi, tôi sẽ dạy cho cậu.”

Lý Minh nhìn Hạ Tiểu Xuyên không đáp, cầm tay của cậu ấn nhẹ, kế đó gật đầu!

4. Chương 4

“Ê Lộ Viễn, đêm qua có ai tên Tiểu Như gửi tin nhắn cho cậu này” Lương Thành Quân vừa nói vừa hua hua điện thoại qua lại trước mặt đối phương.

“Thiệt sao?” Điện bộ Lộ Viễn xem chừng chỉ muốn quăng bég đi cuốn sách giáo khoa trên tay, mắt sáng rực như đèn pha nhìn chăm chăm vào vào điện thoại.

“Cô ấy nhắn gì cho tôi vậy hả?”

“Muốn biết thì giờ trả lời câu hỏi của tôi đã!” Lương Thành Quân đưa tay đẩy gọng kính làm hai mảnh thủy tinh ánh lên một tia sáng lạnh lẽo, cổ tình tạo ra vẻ bí hiểm:

“Cô ta là ai? Tại sao hai người lại quen được nhau?”

Lộ Viễn sau một hồi giành lại điện thoại trong vô vọng, cuối cùng bất đắc dĩ phải trả lời: “Bọn tôi quen nhau ở khoa tiếng Anh.”

“Cái gì cơ?” Hạ Tiểu Xuyên không nín nổi cười: “Cậu mà cũng đi đến khoa tiếng Anh cơ à?”

“Tại tên Lương Thành Quân chứ ai vào đây.” Lộ Viễn ủy khuất tố cáo ra tên đầu sỏ đang ngồi trước mặt: “Hôm nọ hắn viện cớ không có ai đi cùng bắt tớ phải theo. Vậy mà đến nơi dám quăng tớ qua một bên ngồi liếc mắt đưa tình với cái cô Nhị Ban. Về sau Tiểu Như thấy tớ tội nghiệp mới đến bắt chuyện đấy.” Nói xong chưa kịp thở còn quay mặt sang Lương Thành Quân nghiêng răng nghiêng lợi tổng kết thêm một câu: “Cô ấy tốt bụng hơn bản mặt nhà người ta rất nhiều.”

“Ra là vậy à... Nhị Ban lớp đó là ủy viên học tập, tôi ngồi thảo luận chút việc với cô ấy thì có gì sai trái nào? Còn cậu ư...?” Lương Thành Quân lạnh lùng liếc Lộ Viễn “Chỉ cần tôi lơ dềnh một chút là cậu ngay lập tức đi dụ dỗ con gái nhà người ta à?”

“Cái gì? Cậu gọi như thế nào là dụ dỗ hả? Bọn tôi là quan hệ bạn bè bình thường. Mà khoan nói chuyện này đi, cậu đang nhắn gì trên điện thoại của tôi vậy hả?”

“À, Tiểu Như rủ cậu hôm nay đến nhà cô ấy học chung.” Lương Thành Quân ngưng lại nhìn nét vui mừng vừa nở ra trên gương mặt Lộ Viễn, nói tiếp: “Nhưng tôi đã từ chối giúp cậu rồi.”

Mặt Lộ Viễn ngầy ra như hồn lìa khỏi xác mất một lúc, khi hoàn hồn trở lại ngoác miệng cười ảm lên: “Cậu có quyền gì ở đây mà từ chối? Đó là điện thoại của tôi, đưa đây mau lên!”

“Việc gì phải vội, chẳng phải nãy giờ cậu cũng cầm điện thoại của tôi đó sao?”

“Tôi cóc thèm, mỗi lần ngó vào màn hình thấy cái chân dung tự kỷ của cậu chỉ muốn ới hết cơm ra.”

“Cậu không thích tấm hình đó à?” Nói xong Lương Thành Quân một tay kéo Lộ Viễn vào ngực tạo tư thế hệt như tình nhân mới cưới, một tay nhanh như cắt chụp lại: “Vậy thì chụp chung một tấm là hết buồn ới ngay chứ gì.” Cảm thấy một tấm vẫn chưa đủ thỏa mãn, hắn nhấn lia lịa thêm vài cái nữa mới hài lòng mà trả điện thoại vào tay Lộ Viễn, cười nhàn nhở: “Mỗi ngày trước khi đi học cậu cứ lấy ra một tấm mà đặt hình nền, như vậy chắc chắn sẽ không thấy ngán nữa đâu.”

Lộ Viễn: “.....”

Trái ngược hoàn toàn với bầu không khí ồn ào ở đây, phía bên cửa sổ Hạ Tiểu Xuyên vẫn đang trả cho Lý Minh bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi. Cậu liếc mắt qua thì thấy ở cuối bài đề thêm hai câu:

‘Ba mươi năm công danh về cát bụi

Tám nghìn dòng cũng chỉ ngắm nhìn trăng’

Hạ Tiểu Xuyên nhin không nổi buột miệng thốt lên: “Hai câu thơ này của cậu thật là ý nghĩa.”

Lý Minh ngẩng mặt lên, do dự một hồi ghi thêm vài chữ ‘Tặng cho cậu’.

Hạ Tiểu Xuyên mừng rỡ định kẹp tờ giấy vào trong bìa sách, bỗng Lý Minh chặn lại, ghi thêm vài chữ ‘Sai rồi, để tôi viết lại đã’.

Thật ra Hạ Tiểu Xuyên muốn nói Lý Minh khỏi cần sửa gì thêm cũng được. Bất quá chưa kịp nói gì thì tên kia đã lấy tờ giấy khác viết lia lịa mất rồi.

Trong chớp mắt hắn đã viết xong, gơ lên nhìn một hồi lại nhú mày vò nát viết lại. Cứ như vậy lặp lại thêm vài lần... Hạ Tiểu Xuyên hết hồn nhìn hắn xé muốn đến phân nửa quyển tập, viết mãi không ngừng... Rốt cục mãi đến tiết hai hắn mới viết ra được một bản vừa ý, nhẹ nhàng đi đến đưa cho Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên gơ tay ra chưa kịp nhận chợt bị bàn tay ai đó lấy mất, ngẩng đầu lên hóa ra là Vương Hạo. Tên này sau trận bóng rổ hôm nọ càng trở nên ác cảm với Lý Minh, luôn tìm cách dò xét châm chọc hắn. Có điều Lý Minh ngoại trừ giao tiếp với Hạ Tiểu Xuyên thì chẳng hề quan tâm đến bất kỳ ai. Dù cho Vương Hạo khiêu khích cách gì chẳng nữa cũng lơ đi như không thấy, điều này càng làm cho tên kia tức điên lên, nghĩ là Lý Minh xem thường hắn, muốn làm hắn khó chịu. Càng suy nghĩ, Vương Hạo càng muốn thử xem giới hạn chịu đựng của đối phương đến mức nào.

“Hạ Tiểu Xuyên, mày cũng quyền rũ quá nhỉ! Tên cầm điếu còn viết cả thư tình cho mày cơ đấy. Có muốn tao đọc cho nghe hộ không?” Vương Hạo muốn Lý Minh bẽ mặt, cố tình nói to cho cả lớp hiếu kỳ quay sang xem. Lý Minh sốt ruột giằng lấy tờ giấy, bị tên kia hung hãn đẩy một phát trúng thẳng vào cái bàn đằng sau, cả người lẫn bàn đều lăn ra đất.

“Lý Minh!” Hạ Tiểu Xuyên kinh hãi hét lên, muốn đỡ Lý Minh dậy nhưng lại bị Vương Hạo giữ lại “Mày muốn cứu người tình hả?”

Hạ Tiểu Xuyên trừng mắt nhìn vào mặt Vương Hạo, cười lạnh một tiếng rồi thẳng chân sút vào “bộ chỉ huy” của hắn một phát. Tranh thủ đối phương đang rên rỉ còn bồi thêm một cú đấm như trời giáng. Vương Hạo cũng không phải thứ vừa, gượng dậy được lập tức xông vào đánh nhau với Hạ Tiểu Xuyên. Bọn cùng lớp hai thấy vậy vội chạy đi mời giám thị...

Nửa giờ sau, cả hai mang theo cả đồng thương tích trên người đi lên văn phòng.

Cô chủ nhiệm nhìn hai đứa đứng ở góc tường không nói câu nào, trong lòng cũng thầm hối hận vì sự quản lý chưa tốt của mình. Nhin không nổi gờ chân dí cho mỗi đứa một nhát giày cao gót rồi mắng âm ỉ: “Hai em giỏi thật! Biền được cả lớp học thành cái chợ! Các em có thèm nghĩ đến việc đánh nhau làm bạn ngã vào bàn không? Có giỏi sao không ra thẳng ngoài đường mà đánh nhau? Chối ít cũng không gây phiền hà cho người khác!!!”

Nghĩ đến trường loạn đả vừa rồi, cả hai đều tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, bất quá ai cũng trong lòng không phục, ngậm miệng như hến chẳng ai nói câu nào.

“Vương Hạo, em nói trước đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô giáo sốt ruột hỏi.

Vương Hạo chép miệng một cái, im lặng một lúc mới tức giận lên tiếng: “Em chỉ xô nhẹ một cái thôi, đâu ai ngờ được cái thằng thối tha đó lại yếu tới mức vậy đâu.”

Đấy kiểu đó mà dám bảo là xô nhẹ một cái hả trời? Hạ Tiểu Xuyên nghe câu nói này cảm thấy thật nực cười, vừa định phản bác thì cô giáo đã lên tiếng trước: “Đã biết là cậu ấy không thể nói gì mà em còn có thể bắt nạt à? Em có lương tâm không vậy?”

Hạ Tiểu Xuyên và Vương Hạo cùng nhau nghe mắng thêm cả nửa giờ đồng hồ mới được thả về, cả hai cùng im lặng khác thường. Không ai có thể đoán nổi trong đầu đối phương đang suy nghĩ thứ gì. Vào lớp, Vương Hạo ngập ngừng đi đến đứng cạnh chỗ Lý Minh nhìn hẩn. Lý Minh biết rõ nhưng vẫn không hề quay mặt qua. Vương Hạo đang định bước sang trước mặt hẩn thì Hạ Tiểu Xuyên đã đến trước, cảm thấy sượng sùng trở về chỗ ngồi làm bộ như đang học bài nhưng vẫn không ngừng đảo mắt nhìn sang chiếc bàn gần cửa sổ. Hẩn thấy Hạ Tiểu Xuyên cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai Lý Minh, nhưng đối phương lại làm như thể cậu chẳng hề tồn tại. Hẩn lại thấy Hạ Tiểu Xuyên nói thật lâu nhưng mãi vẫn chẳng nhận được chút gì có thể gọi là đáp lại. Chợt, hẩn cảm thấy lòng mình trào lên một cảm giác không vui.

Thấy Hạ Tiểu Xuyên ủ rũ trở về, Lộ Viễn kinh ngạc hỏi: “Ủa kỳ vậy, tên đó sao giờ lại lơ cậu rồi, lúc này rõ ràng hẩn chạy vội đến văn phòng cơ mà?”

“Tôi không cho phép cậu nói bất kỳ điều gì về cậu ấy!” Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên hét lớn làm Lộ Viễn bị một mẻ đứng tim. Trong ấn tượng của cậu từ trước tới giờ, Hạ Tiểu Xuyên luôn là một người ôn hòa điềm đạm, gắt lên thế này quả là lần đầu tiên.

“Cho tớ xin lỗi!” Hạ Tiểu Xuyên vô lực ngồi xuống, cố làm cho tâm trạng mình bình tĩnh trở lại.

“Tâm trạng của tớ giờ không tốt, nói chuyện sau nhé.”

Lộ Viễn gật đầu không đáp, lo lắng quan sát hình ảnh Hạ Tiểu Xuyên vô hồn cúi đầu suy tư và bóng lưng cô đơn của Lý Minh. Trực giác nảy ra suy nghĩ nhất định phải có sự tình gì đó ở đây. Chợt bị Lương Thành Quân thúc giục nộp bài tập, đành phải quẳng suy nghĩ này ra khỏi đầu mà hý hoáy chép bài.

5. Chương 5

Đã ba ngày trôi qua, Lý Minh không còn đến bàn của Hạ Tiểu Xuyên trả bài như trước nữa, thậm chí có chào hẩn cũng làm như không thấy. Hạ Tiểu Xuyên vô cùng lo lắng, cậu không tài nào nghĩ ra nổi tại sao tên kia lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được sự tình hiện tại có liên quan đến việc xảy ra ở văn phòng ngày hôm đó.

“Lúc này rõ ràng hẩn chạy vội đến văn phòng cơ mà?” Lời nói của Lộ Viễn ba hôm trước giờ đây lại xuất hiện trong đầu cậu. Hôm đó cậu đang mang tâm trạng tức giận nên cũng không mấy để ý đến mấy lời này, bây giờ suy nghĩ lại chẳng lẽ Lý Minh đứng ngoài văn phòng đã nghe thấy chuyện gì rồi ư?

Hạ Tiểu Xuyên không muốn Lý Minh chỉ vì chuyện vặt vãnh này mà trở nên xa lánh mình, quyết định hết buổi học ngày hôm nay sẽ đi tìm hẩn hỏi cho ra lẽ. Tan học, cậu bảo Lộ Viễn về trước, còn bản thân ngồi tại chỗ nhìn về phía cửa sổ, thấy tên kia cứ ngồi im thín thít không chịu nhúc nhích, chờ cả lớp về hết rồi mới chậm rãi xách cặp đi ra ngoài. Hạ Tiểu Xuyên tranh thủ lúc này bước tới nắm chặt lấy cánh tay hẩn: “Lý Minh, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Người tên con trai trước mặt cậu khẽ run, hẩn vẫn không quay mặt lại, ngẩn mặt ra một chút rồi bất thần gạt tay Hạ Tiểu Xuyên bỏ đi.

Hạ Tiểu Xuyên cứ đuổi theo sát sau lưng hẩn, nhưng mãi vẫn không thể bắt kịp tên chân dài này. Hai người cứ vậy một trước một sau đi đến tận cổng trường. Mãi đến khi Lý Minh đi đến đường cái cậu mới đuổi kịp,

định bụng chạy ra đến giữa đường chặn ngay trước mặt hắn mà đâu biết rằng sau lưng đang có một chiếc xe máy đang phóng tới.

Lý Minh hoảng sợ nhìn Hạ Tiểu Xuyên không hề biết mình đang gặp nguy hiểm, giờ đây hắn có muốn vươn tay ra kéo cậu lại thì cũng không kịp nữa rồi. Lý trí hắn chợt mách bảo phải gọi Hạ Tiểu Xuyên đứng lại! Hắn há to miệng, cổ hết sức kêu thành lời để rồi khổ sở nhận thức được rằng bản thân chỉ có thể phát ra một tiếng “A” duy nhất.

Hắn đâu thể nào nói chuyện? Hắn là người câm!!!

...

Tận đến khi chiếc xe sau lưng phát ra tiếng phanh gấp chói tai, Hạ Tiểu Xuyên mới ý thức được mới rồi mình gặp nguy hiểm.

“Mày muốn chết à? Đi đường mắt mũi cái kiểu gì vậy?” Chủ xe hùng hùng hổ hổ lái đi rồi mà Hạ Tiểu Xuyên vẫn còn hoảng sợ đưa tay lên vỗ ngực, ngay sau đó bàn tay đã bị Lý Minh nắm chặt lấy. Cậu biết rõ rằng tên con trai này đang lo lắng cho mình, muốn cười một tiếng cho hắn an tâm. Nhưng chưa kịp làm thì đã bị đối phương ôm vào lồng ngực. Một tay hắn ghì chặt lấy lưng cậu, tay còn lại vẫn nắm chặt lấy bàn tay trên ngực kia. Cậu kinh ngạc nhận ra rằng hắn đang run.

Lý trí Hạ Tiểu Xuyên cho biết rằng tâm trạng Lý Minh đang bất ổn, liền vươn tay ra sau nhẹ nhàng vỗ lưng hắn: “An tâm đi, tôi không sao mà!”

Vậy nhưng tên kia vẫn run lên từng hồi, Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy lo lắng. Tên này rõ ràng không phải đang run rẩy bình thường, bèn nắm tay hắn đặt lên lồng ngực mình: “Tôi ổn! Tim vẫn đang đập mà cậu không thấy sao?”

Phải đến một lúc sau cơn run rẩy của Lý Minh mới ngừng, vô lực gục đầu xuống vai Hạ Tiểu Xuyên, nhưng vẫn vòng tay ôm chặt lấy như thể sợ cậu sắp mọc cánh bay mất vậy.

Rốt cuộc Hạ Tiểu Xuyên đành dẫn hắn về nhà mình ngồi nghỉ. Bước vào trong Lý Minh có đôi chút ngỡ ngàng. Nhà Hạ Tiểu Xuyên rất lớn, đồ đạc tuy không nhiều lắm nhưng cách bài trí vô cùng khoa học. Phòng khách lớn gấp đôi những ngôi nhà bình thường, góc tường có đặt một cây Piano phủ vải trắng.

Lý Minh chậm rãi đến gần cây đàn, Hạ Tiểu Xuyên nghĩ hắn có hứng thú với thứ này bèn cười: “Ba tôi mua đó, mấy ngày nay tôi không tập nên phủ vải lên cho khỏi bụi.” Lý Minh vẫn không đáp nhìn chăm chăm vào cây Piano trước mặt, cứ thế nhìn mãi mà chẳng biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Hạ Tiểu Xuyên mở tủ lạnh, hỏi: “Cậu muốn uống gì? Nước trái cây hay là trà?” Chợt nhớ ra đối phương không thể trả lời bèn bổ sung: “Muốn uống nước trái cây thì gạt đầu một cái, còn trà thì hai cái.”

Lý Minh chăm chú nhìn Hạ Tiểu Xuyên gạt đầu hai cái, ngập ngừng một lát lại gạt đầu thêm một cái. Hạ Tiểu Xuyên hiểu được liền lấy ra hai bình nước trái cây, đưa cho hắn một bình.

“Đã nói rồi, cậu tự nhiên đi, cứ làm theo sở thích của mình là được.”

Cả hai cứ như vậy ngồi uống nước trái cây, dù chẳng ai lên tiếng nhưng Hạ Tiểu Xuyên vẫn cho rằng cứ như thế này lại thật thoải mái.

Uống được hơn phân nửa chợt Hạ Tiểu Xuyên nhớ ra, vội chạy vào phòng đem ra cho Lý Minh một cái áo sơ mi trắng: “Đây là quà sinh nhật bạn tôi tặng, chẳng may bị nhầm size. Bỏ đi thì lãng phí quá, cậu mang về dùng nhé!”

Cả chuyện quà sinh nhật lẫn nhầm size hắn nhiên đều là bịa rồi, cái áo này hôm qua cậu phải đi lựa cả dãy phố mới mua được nhưng không nói ra, sợ rằng Lý Minh lại nghĩ rằng mình đang thương hại hắn.

Lý Minh nhìn thoáng qua cái áo có vẻ rất thích, nhưng chợt nhận ra đây là nhãn hiệu đắt tiền lại không định nhận. Tiếp tục chăm chú nhìn sâu vào mắt người đối diện. Thấy vậy Hạ Tiểu Xuyên cho rằng hắn có điều muốn nói, lấy ra giấy bút: “Cậu muốn nói gì cứ ghi vào đây đi.”

Lý Minh hết nhìn giấy bút lại nhìn tới Hạ Tiểu Xuyên, sau đó cầm cúi viết, nét chữ có phần hơi run ‘Tôi chẳng muốn nói gì đâu, chỉ là cứ ngồi chung một chỗ với tôi hắn là rất buồn chán’.

Thì ra là hấn mặc cảm vì bản thân bị khuyết tật không thể nói chuyện. Cậu nhìn Lý Minh nắm chặt cây bút trong tay chợt cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng cầm lấy tay hấn, mỉm cười: “Không có chuyện đó đâu!”

Lý Minh vẫn như trước giờ không bộc lộ chút cảm xúc nào, vậy mà giờ đây Hạ Tiểu Xuyên có ảo giác rằng hấn sắp khóc òa lên. Lát sau Lý Minh cũng nắm chặt lấy tay cậu, thầm nghĩ:

“Đừng đổi ý!

Hạ Tiểu Xuyên, cậu không được đổi ý...

Đã nắm chặt được tay của cậu, tôi sẽ không bao giờ...

Không bao giờ buông tay...”

6. Chương 6

Giờ học thể dục hôm nay bỗng dừng trời mưa như trút nước, cả lớp bèn tụ tập lại một chỗ cùng nhau tám chuyện giết thời gian. Nói mãi cũng chán, Lộ Viễn liền rủ mọi người chơi trò chọc cười, đại loại là có thể làm những người xung quanh cười xem như thành công.

Mọi người đều nhất trí, bỗng Lương Thành Quân lên tiếng: “Nếu chỉ đơn thuần như vậy thì có gì là thú vị nào? Hay chúng ta cùng thách đấu xem ai chọc được cho Lý Minh cười thì thắng có được không?”

Từ khi Lý Minh chuyển đến chưa ai từng nhìn thấy hấn cười, nhiệm vụ này có vẻ như bất khả thi. Cả đám nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Lý Minh, cảm giác hiếu thắng nổi lên, lập tức nhao nhao đòi chơi.

Có điều không ai để ý Lý Minh vô tội đang ngồi lãnh đạm...

“Tớ trước” Lộ Viễn hưng phấn mở màn: “Cũng khá lâu về trước, có một đám đông đứng chờ nghe kể chuyện cười giữa trời mưa bão... về sau lạnh quá lẫn ra chết cóng cả! Hahaha!!!”

“....”

“Bộ không buồn cười hả?” Lộ Viễn phát hiện ra khuôn mặt đơ ngắt của mọi người, ảo não gãi đầu: “Tớ thấy cũng rất buồn cười mà?”

“Chả có gì buồn cười, thiếu muối chết đi được.” Hạ Tiểu Xuyên gật đầu: “Bọn này thì chưa đến nỗi chết cóng, có điều cũng sắp chết vì chán rồi.”

Lộ Viễn “....”

Lương Thành Quân: “Kế tiếp.”

“Gấu Trúc nam muốn xxx với Gấu Trúc nữ, Gấu Trúc nữ ra sức chống cự. Thề sống thề chết tỏ ra nữ tính tiết liệt nữ không cho làm. Gấu Trúc nam sau khi thất bại tức giận gào lên: “Con mẹ nó, con gấu nào cũng như cô thì có mà tuyệt chủng hết à?”

Mọi người ‘Hahaa’

Lý Minh “....”

Lương Thành Quân: “Thất bại, tiếp tục.”

“Rùa Đen và Ốc Sên là đôi bạn rất thân. Có một ngày Rùa Đen ốm liệt giường nên nhờ Ốc Sên đi mua thuốc hộ. Chờ suốt hai tiếng đồng hồ chưa thấy sên quay lại, con Rùa liền rửa: “Cái thứ bạn bè cứ* gì đi mãi không thấy mặt mũi đâu, định chờ mình bệnh chết mới chịu vác xác về chắc?” Lúc này ngoài cửa vọng vào tiếng của Ốc Sên: “Mẹ mày, đây đã ra đến cửa mà mày dám nói vậy, đây cũng cóc thêm đi nữa!”

Cả lớp ‘Hahahaa’

Lý Minh “....”

Lương Thành Quân: “Thua rồi, tiếp nào.”

.....

Cứ thế, các câu chuyện cứ nối tiếp cho đến hết tiết thể dục, ai cũng cười đến no cả bụng. Riêng Lý Minh vẫn im lặng suốt. Kết quả đương nhiên là không có ai thắng cuộc, nhưng cả bọn đều vô cùng vui vẻ.

Lộ Viễn tỏ ra hoảng sợ, thì thào vào tai Hạ Tiểu Xuyên: “Cái tên này rốt cuộc làm cách nào mà có thể sống nổi đến ngày hôm nay vậy?” Hạ Tiểu Xuyên cũng vô cùng tò mò, quay sang hỏi Lý Minh: “Bộ cậu không hề thấy buồn cười thật hả?”

Lý Minh lắc đầu ghi vào cuốn sổ nhỏ trên tay ‘Không đâu, vui lắm! Chỉ là lâu lắm rồi không cười, giờ quả thực mở miệng không nổi’.

Hạ Tiểu Xuyên đọc những lời này xong bỗng đứng trong lòng ghen lên một nỗi chua xót, cổ lẳng xuống rồi mỉm cười: “Vậy giờ cậu cười cho tôi xem một lần liệu có được không?”

Lý Minh đắn đo một lúc, sau chậm rãi cong cong khóe miệng...

Rất nhiều năm về sau Hạ Tiểu Xuyên vẫn nhớ kỹ giây phút này! Lý Minh cong miệng tạo thành một nụ cười, làm cho mọi thứ xung quanh cậu dường như đều tan chảy thành nước cả rồi....

7. Chương 7

Sau thất bại lần trước, Lộ Viễn quyết định không chịu thua, ngày nào cậu ta cũng đi tìm Lý Minh bày ra đủ thứ tiết mục, nhưng kết quả cuối cùng là Hạ Tiểu Xuyên suýt chết vì cười...

Một lần nọ, sau khi Lộ Viễn lại ghi thêm vào lịch sử của mình một lần thất bại, Hạ Tiểu Xuyên có chút bất đắc dĩ hỏi nhỏ Lý Minh: “Hình như là cậu cố tình không để ý phải không vậy?” Cũng không ngờ Lý Minh lại lập tức gạt đầu:

‘Tại vì cậu thích nghe

Chỉ cần tôi không cười thì cậu ta sẽ kể tiếp

Cậu sẽ cảm thấy vui vẻ’

Hạ Tiểu Xuyên nhìn hần ghi ghi chép chép như trẻ con, nhin không được bèn nói: “Đồ ngốc, chỉ cần cậu cứ nói chuyện vui vẻ thì tôi cũng sẽ như vậy.”

Chuông tan học vừa reo, Vương Hạo liền tiến đến trước mặt Lý Minh. Lý Minh cảm thấy nghi hoặc nhìn tên kia, loáng cái đã thấy Hạ Tiểu Xuyên kéo tay hần ra sau, dùng tư thế gà mẹ hung dữ hướng về phía Vương Hạo.

Tên kia nhìn hai người thân mật như vậy cũng thấy chướng mắt, nhưng nghĩ tới việc mình đang cố làm hòa đành dần xuống. Hần áp a áp ứng một hồi rồi lúng búng trong miệng: “À... Lý Minh, tôi muốn hỏi giờ hai người có muốn cùng chơi bóng không?” Nói xong liền thấp thỏm không yên chờ đối phương trả lời.

Lý Minh thoáng ngơ ngác, quay sang dùng ánh mắt hỏi ý kiến Hạ Tiểu Xuyên.

“Thôi để hôm khác đi, hôm nay bọn tôi bận chút việc rồi.” Hạ Tiểu Xuyên nói xong quay sang nhìn Lý Minh cười rất ăn ý, cùng nhau lướt qua Vương Hạo rồi khỏi lớp học.

Gần đến cổng trường, mười ngón tay hai người vẫn dính chặt lấy nhau. Hạ Tiểu Xuyên hơi ngượng ngừng khẽ rút tay ra, nhưng Lý Minh nhất định không buông.

Thôi kệ đi, như vậy cũng không tệ...

Hai người cứ đi cạnh nhau đi vậy thật lâu, đến lúc ánh trăng đã phủ lên vai nhưng vẫn chưa ai tỏ ý mình phải về nhà. Được thêm lúc nữa thì cảm thấy thấm mệt, Tiểu Xuyên bèn rủ: “Hay là vào tiệm internet chơi chút đi ha?” Lý Minh đồng ý, vậy là cả hai tiệm net thẳng tiến.

Ấn nút mở máy cho cả hai xong, Hạ Tiểu Xuyên đề nghị: “Để tôi chỉ cậu chơi game nha?”

Lý Minh gật đầu, ngồi trên ghế nhìn Hạ Tiểu Xuyên vừa mở một icon hình chữ V vừa giải thích: “Trò này tên là Liên Minh Anh Hùng, dạo này hot dữ lắm. Tài khoản QQ của cậu là gì vậy?” Kể đến quay qua bắt gặp ánh mắt ngơ ngác của tên kia, thiếu điều muốn phát điên: “Cậu không có tài QQ luôn hả?”

Lý Minh vẫn trình ra ánh mắt ban nãy...

“Thôi để tôi tạo luôn cho cậu một cái.”

Một hồi sau đăng nhập xong QQ, cả hai vào game. Hạ Tiểu Xuyên phát tín hiệu tổ đội, trong chốc lát đã tập hợp đủ thành viên. Tự chọn vị anh hùng của mình, tất cả bắt đầu chiến.

“A là nút tấn công, Q trở về căn cứ. Chúng ta chỉ cần chiếm hết tháp địch, sau đó đến được nước của chúng là thắng. Cậu hiểu chưa?”

Thấy Lý Minh đã gật đầu, Hạ Tiểu Xuyên lập tức mang anh hùng của mình ra chiến trường chém giết.

Lý Minh ban đầu cũng bám sát phía sau, nhưng trong chớp mắt Hạ Tiểu Xuyên đã mất hút, đành phải tự lực cánh sinh rì rì tiến về phía trước. Đi mãi cũng tới được chiến trường, chỗ này hiện đang sát phạt nhau đến hồi quyết liệt. Lý Minh từng bước tiến tới, bỗng dưng màn hình hiển thị một màu xám xịt, còn có thêm hàng chữ ‘Bạn đã bị Anh Hùng Phấn Nộ đánh trọng thương’.

Lý Minh chau mày, chừng cỡ mười lăm giây sau thì nhớ ra việc mình phải quay về căn cứ.

Xong liền kéo anh hùng của mình chậm rì rì đi tiếp, vừa thấy được chiến trường màn hình lập tức lại cho hiện ra màu xám ‘Bạn đã bị Anh Hùng Phấn Nộ đánh trọng thương’.

Hắn lại trở về căn cứ.

Lần thứ ba, hắn thấy bên bụi cỏ có một cái bóng người liền cho nhân vật chạy tới, chưa kịp nhấn nút A thì đã bị ‘Anh Hùng Phấn Nộ, Ta Thích Ăn Kem, Tiến Công Kéo Kéo’ giết cho đủ ba lần.

Lý Minh “....”

Cứ vậy cả tiếng đồng hồ, hắn cứ tiếp tục vòng tuần hoàn luẩn quẩn: Đến chiến trường >>> Cho người ta giết >>> Về căn cứ >>> Đến chiến trường...

Ra về, Hạ Tiểu Xuyên hơn hớn: “Cậu thấy sao? Trò này vui quá ha!”

Lý Minh trong lòng tưởng tượng ra cảnh thảm cảnh của mình khi rồi, mặt không biểu tình lại gật đầu.

8. Chương 8

Thời tiết dạo này ngày một trở nên lạnh hơn, số học sinh đi trễ cũng ngày một tăng lên. Mỗi ngày ở cuối lớp là cả một đội quân những tên đi muộn bị phạt đứng.

Lý Minh hôm nay đến trễ mười phút, cô chủ nhiệm phát chán chả thèm nhìn lấy một cái, ngón tay chỉ thẳng về cuối lớp học. Lý Minh lấy sách xong đi xuống thì phát hiện ra Lộ Viễn cũng đang cùng cảnh ngộ với mình.

Hai người nhìn nhau một cái, im lặng.

Cứ như vậy tiếp tục im im lặng lặng suốt cả một buổi

...

Lộ Viễn rốt cuộc không thể chịu đựng nổi: “Ê Lý Minh! Tôi có chuyện này vui lắm nè, để giờ kể cho cậu nghe nha, bla bla bla...”

Lý Minh chẳng có tí tẹo phản ứng nào, bất quá Lộ Viễn không hề lấy điều đó làm khó chịu. Cậu ta tự nói tự cười, tự biên tự diễn một hồi rồi hỏi tiếp: “Bình thường toàn phải ngồi học, bây giờ được đứng cũng thú vị phải không?”

Lý Minh: “.....”

“Không hiểu sao tôi lại có cảm giác rằng mình đang đang hơn người, hay là do chúng ta đứng còn họ ngồi nhỉ?” Cậu có cảm giác giống tôi không vậy Lý Minh?”

Lý Minh: “.....”

Lộ Viễn đang chuẩn bị tiếp tục bỏ lê ba la thì bị ánh mắt sắc lẹm của cô chủ nhiệm chiếu tới, mấy chữ cuối cùng đành biến thành vài cái nhép miệng.

Lý Minh lập tức cảm thấy cuộc sống này thanh tịnh hơn rất nhiều.

Tan học Hạ Tiểu Xuyên gọi hắn lại rủ chơi bóng rổ. Chẳng hiểu sao hôm nay hắn lại do dự nhìn cậu với điệu bộ khó coi. Hạ Tiểu Xuyên hơi thất vọng: “Hôm nay cậu bận rồi à?”

Đạo gần đây Lý Minh hành động như thể xuất quỷ nhập thần, sáng đi học đã muộn như chỉ cần chuông tan học reo là lập tức lén về, hề hỏi thì hắn lại trả lời rằng nhà có việc. Hạ Tiểu Xuyên biết chắc là hắn đang có vấn đề nhưng nếu đối phương không muốn kể thì mình cũng chẳng nên hỏi tiếp.

Đang mải mê nghĩ ngợi, tay Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy. Cậu nhìn hắn hết lắc lắc rồi lại chuyển sang gật đầu cười cười, hiểu rõ hắn muốn nói là mình vẫn ổn.

Cả hai hào hứng cùng nhau sánh bước ra sân bóng, có điều vừa chơi được có nửa trận thì trời mưa như trút nước làm ai cũng ướt như chuột lột. Nhà Hạ Tiểu Xuyên nằm ngay gần trường nên cả hai vội đội mưa chạy về.

Hạ Tiểu Xuyên tìm khăn khô cho Lý Minh lau tóc, rồi lại đưa thêm một cái nữa: “Cậu đi tắm nhanh đi không cảm lạnh.”

Chờ Lý Minh lè mề bước vào nhà tắm một hồi cậu mới quỳnh quáng nhớ ra là mình chưa đưa quần áo cho hắn.

Tiếng nước đã ngừng khá lâu, hắn là Lý Minh này giờ vẫn trần truồng bên trong. Hạ Tiểu Xuyên gõ cửa: “Mở cửa đi Lý Minh, tôi đem quần áo cho cậu này.”

Cánh cửa hé ra một khe bé xíu chỉ vừa đủ thò cánh tay vào. Không nghĩ rằng tên này lại e thẹn đến mức vậy, Hạ Tiểu Xuyên chợt nảy ra ý định trêu hắn một chút. Thấy Lý Minh đưa tay ra lấy quần áo, cậu liền chộp lấy kéo ra ngoài, hắn cũng cố trụ lại nhưng không kịp. Hạ Tiểu Xuyên chưa kịp mở miệng cười thì cánh tượng trước mắt đã làm cho cậu ngây dại.

Khắp nơi trên người Lý Minh toàn là vết thương...

Hạ Tiểu Xuyên nhìn mà giật mình. Những vết này có cái đã mờ, cái thì hiển nhiên là vừa mới xuất hiện. Trên ngực ngang dọc vết cào đến ứ cả máu, kéo tận xuống dưới hông.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Minh cắn chặt môi, lúc này hắn đang bị gió lạnh thổi cho run lập cập, cố đưa tay ôm ngực che mấy vết máu đi nhưng đã muộn.

“Thì ra đây chính là lý do dạo này cậu hay đi trễ về sớm phải không?”

Lý Minh lo lắng nhìn Hạ Tiểu Xuyên, dù chưa có biểu hiện gì nhưng hắn cảm nhận được cậu đang rất bất bình. Vội bước đến phòng khách cầm giấy bút ghi ‘Cậu đang tức giận à?’

Hạ Tiểu Xuyên không đáp, cảm thấy hai hàm răng mình đang nghiến lại, nhận ra giọng điệu này giờ của mình không tốt chút nào, cũng tự biết mình không có quyền hành gì để mà tức giận. Nhưng cậu vẫn bực tức, tên kia tại sao lại để cho bản thân ra nông nổi như vậy? Đã vậy còn không nói gì với mình nữa chứ, cả hai chẳng phải là bạn thân sao? Cũng đã cùng nhau trải qua bao chuyện vui buồn mà chẳng lẽ không thể chia sẻ à? Cậu biết không Lý Minh? Thấy cậu như vậy tôi cũng rất đau!

Mãi không thấy Hạ Tiểu Xuyên có chút phản ứng, Lý Minh trở nên luống cuống, bất chấp mình vẫn chưa mặc quần áo đến cạnh nhéo nhéo tay Hạ Tiểu Xuyên, cậu vẫn không hề đáp lại. Hắn bèn kéo lấy eo cậu, tựa đầu vào vai rồi cọ cọ.

Bị tính khí trẻ con của Lý Minh làm cho bật cười, Hạ Tiểu Xuyên khẽ thở dài, sau đó dùng tay vừa xoa xoa mấy vết thương của hắn vừa hỏi: “Có đau không vậy?”

Lý Minh ra sức lắc đầu.

Hai người cứ vậy im lặng nhìn nhau, Hạ Tiểu Xuyên muốn cúi xuống nhặt mớ quần áo đang vung vãi dưới sàn thì bị Lý Minh kéo lại ôm chặt hơn. Hạ Tiểu Xuyên bất đắc dĩ dừng lại, giục hắn mặc đồ vào, nhẹ nhàng: “Chúng ta đi ngủ một giấc đi.”

Lý Minh đồng tình, cùng bước về phía ghế sofa. Vừa đến nơi, Hạ Tiểu Xuyên đã bị đối phương đẩy người vào ghế, kéo đến ngọt ngào chôn mặt vào cổ mà thở nhẹ, da thịt cả hai khẽ chạm vào nhau làm cậu có đôi chút xấu hổ. Lấy tấm chăn gần đó phủ lên người Lý Minh, cả hai cứ như vậy bình yên chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 9

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi, trong chớp mắt một học kỳ đã kết thúc! Kỳ nghỉ lễ đang tới gần làm ai ai cũng mong ngóng sao cho tiết học cuối cùng sớm chấm dứt.

Người cao hứng nhất lần này hẳn là phải kể đến Lộ Viễn, sau bao lâu sống trong nhẫn nhục, cuối cùng cũng có hẳn một tháng không phải thấy mặt tên Lương Thành Quân biến thái kia rồi. Cậu ta có cảm giác nhân sinh u ám của mình cuối cùng cũng sắp được tràn ngập trong ánh sáng.

Bởi vậy chuông vừa vừa vang lên, Lộ Viễn đã nhào ra khỏi lớp học, vừa mới chạy được có vài bước đã bị ôm lại, một giọng nói như ma như quỷ vang lên bên tai cậu ta: “Lộ Viễn! Sao lại gấp quá vậy?”

“Cậu làm cái con mẹ gì thế? Sao đã nghỉ lễ rồi mà âm hồn vẫn chưa chịu tan vậy?” Lộ Viễn vùng vẫy để đập cho tên chết giấm kia một phát, kết quả lại bị ôm càng chặt hơn, cố gắng hỗn hển: “Buông ra cho tôi về nhà lẹ coi, trễ xe bus rồi.”

“Ai bảo cậu đi xe bus làm gì?” Lương Thành Quân một tay khoác cặp Lộ Viễn lên vai, tay kia khoác vào cổ đối phương đu đu kéo kéo về phía trước: “Hôm nay tôi lấy xe đi học, sẵn tiện đưa cậu về luôn.”

“Cóc cần! Mau trả cặp đây nhanh lên.”

.....

Hạ Tiểu Xuyên và Lý Minh ra khỏi lớp sau cùng. Cả hai dường như có họ hàng với loài ốc sên, quá dỗi lè mè. Hoặc không chừng một người là Rùa Đen, một người là Ốc Sên. Đây chính là một câu chuyện tình yêu lãng mạn của Rùa Đen và Ốc Sên

10. Chương 10

Kỳ nghỉ đông đối với Hạ Tiểu Xuyên mà nói cũng chẳng có gì gọi là vui vẻ. Cha mẹ cậu vốn dĩ đều ở nước ngoài, thường thì vào dịp này cũng chẳng mấy khi trở về. Một mình sống trong căn nhà trống rỗng kỳ thực rất buồn chán!

Lâu lâu cũng có một người anh họ tên Hạ Dũng đến ở chung, nhưng lại dắt theo cả đồng bạn bè mở party ăn uống nhậu nhẹt thâu đêm suốt sáng. Được một thời gian Hạ Tiểu Xuyên cũng dần quen thân với đám người này.

Hôm nay chơi bởi đến hơn mười hai giờ đêm mới chịu ngừng, Hạ Tiểu Xuyên cố căng mắt dọn dẹp cho xong rồi lăn ra ngủ. Chưa được bao lâu thì chuông điện thoại reo lên, cậu lười biếng quơ quào vợ lấy điện thoại ở đầu giường: “Ai vậy?”

Đầu dây bên kia không lên tiếng, chỉ truyền đến tiếng hít thở thật dài. Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên cảm thấy tỉnh táo hơn, ngồi dậy do dự hỏi: “Lý Minh có phải không?”

Người kia vẫn không lên tiếng, giờ đây Hạ Tiểu Xuyên gần như đã chắc chắn rồi, bèn tiếp tục hỏi dồn: “Lý Minh, đúng là cậu phải không? Nếu đúng thì dùng tay gõ vào microphone đi.”

Bên kia quả nhiên truyền sang âm thanh ‘lộp cộp’, còn kèm theo một tiếng nấc nho nhỏ. Tuy là rất nhỏ nhưng đang đêm khuya tĩnh lặng, Hạ Tiểu Xuyên vẫn có thể nghe được rõ ràng, lập tức luống cuống: “Lý Minh! Cậu đang khóc đấy à?”

Tiếng nghẹn ngào như có như không tiếp theo càng chứng minh thêm cho suy đoán của cậu. Đã khuya thế này mà còn khóc làm cho Hạ Tiểu Xuyên quả thật rất lo lắng: “Giờ cậu đang ở đâu? Nói đi tôi đến ngay?”

Loa điện thoại vẫn không truyền sang bất kỳ tiếng nói nào, Hạ Tiểu Xuyên giờ mới ý thức ra được là đối phương căn bản không thể nói chuyện. Tự cười nhạo bản thân mình ngớ ngẩn, nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như cậu đang ở nhà thì gõ một cái, không thì gõ hai cái.”

Trong loa truyền ra một tiếng ‘cộp’, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng nói tiếp: “Bây giờ tôi cúp máy, cậu nhắn tin địa chỉ để tôi qua nhé.” Vài phút sau tin nhắn của Lý Minh chuyển tới, cậu vội thay quần áo chạy ra khỏi nhà.

...

Dù bây giờ đã quá nửa đêm nhưng nhà Lý Minh vẫn còn sáng đèn, trước cửa là một đám người hiếu kỳ đang vây quanh, bỗng có hai cảnh sát khiêng một thi thể vạch đám đông bước ra.

Hạ Tiểu Xuyên ra sức chen qua qua đám người dày đặc, cuối cùng tìm được Lý Minh đang đứng im không nhúc nhích trước cửa nhà. Cậu vội chạy đến nắm lấy tay hắn: “Lý Minh, cậu có ổn không vậy?”

Lý Minh dường như đã hóa đá, không có chút phản ứng nào.

“Lý Minh, Lý Minh” Hạ Tiểu Xuyên vừa gọi vừa lay hai ba lần hắn mới hơi tỉnh lại. Nhận ra cậu hắn vội giữ chặt lấy như kẻ chết đuối chụp được phao cứu sinh, ôm chặt vào lồng ngực. Hạ Tiểu Xuyên cảm nhận được một thứ chất lỏng nóng hổi đang lăn dài trên gáy mình.

Nguyên Lý Minh có một người mẹ mắc bệnh tâm thần, mà người mẹ ấy ngay lúc này đã uống thuốc độc tự sát, bỏ mặc hắn một mình giữa cõi đời bao la...

11. Chương 11

Ăn tối xong, Hạ Tiểu Xuyên quyết định đến gặp Lý Minh, lúc này đang tá túc ở nhà cậu của hắn. Nơi này cách nhà của Hạ Tiểu Xuyên cũng không mấy xa, đi chốc lát là tới.

Vừa đến cổng cậu đã phát hiện Lý Minh mặc độc một bộ quần áo mỏng đứng bơ vơ giữa sân, có chút kinh ngạc chạy đến: “Lý Minh!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Lý Minh vừa quay qua đã thấy Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ bá vai mình. Môi Lý Minh run run kéo lên thành một nụ cười.

“Sao giờ này cậu lại đứng ngoài sân? Lại mặc ít quần áo thế này nữa?”

Lý Minh do dự mãi không trả lời, cứ thờ ra nhìn cậu. Trong chớp mắt Hạ Tiểu Xuyên đã hiểu ra: “Là ông cậu của cậu...?”

Lý Minh gật đầu. Hạ Tiểu Xuyên lập tức nắm tay hắn kéo vào trong nhà. Cái người được gọi là cậu kia hiện đang cùng một đám người chằm chệch chơi bài, vừa thấy bóng Lý Minh đã mắng: “Mày vào định vào đây làm gì? Muốn ám cho tao thua cả đêm nay à?”

Hạ Tiểu Xuyên nghiêng chặt răng, cố gắng không làm cho hành động của mình trở nên khiếm nhã. Hít một hơi thật sâu rồi bày ra một khuôn mặt tươi cười: “Chào chú, cháu là Hạ Tiểu Xuyên, bạn của Lý Minh! Hôm nay cháu đến đây muốn báo cho chú một tin là cậu ấy sẽ đến nhà cháu ở, từ giờ chú không cần bận tâm về cậu ấy nữa!”

Không để cho ông ta có cơ hội phản đối, cậu vừa dứt lời đã kéo Lý Minh xoay người rời đi. Cơn đau từ bàn tay đang bị nắm của Lý Minh làm hắn cảm nhận được phần nào cơn giận điên người trong cậu lúc này.

Về đến nhà, Hạ Tiểu Xuyên đưa khăn cho hắn: “Cậu đi tắm đi, nhớ chỉnh nước ấm đấy.”

Lý Minh cầm lấy khăn nhưng chân vẫn không rời đi, lăm lét nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

“Cậu sao vậy?”

Lý Minh tiến đến bàn trà lấy giấy bút hý hoáy ‘Cậu đang giận tôi đấy à?’

Hạ Tiểu Xuyên bị câu hỏi này làm cho thất thần, ngây cả người ra, cảm thấy ngực mình nhói lên từng hồi thật đau. Cố gắng bình ổn lại tinh thần, hướng về phía Lý Minh lắc đầu: “Không đâu, cậu đâu làm gì mà tôi phải giận.” Kế đó xoa xoa khuôn mặt vừa bị gió khiến cho lạnh cóng của hắn. Thầm nghĩ: “Tôi chỉ thấy đau lòng mà thôi!”

Chờ cho Lý Minh tắm rửa xong xuôi, Hạ Tiểu Xuyên đưa áo khoác của mình cho hắn mặc thêm, cùng nhau xem tiết mục chào xuân cuối năm.

Nếu như là trước kia, Hạ Tiểu Xuyên nhất định sẽ không ngồi xem những thứ này, nó chỉ khiến trong cậu nhen nhúm lên niềm hi vọng gia đình hiện diện đầy đủ trong dịp này mà thôi. Nhưng hôm nay đã khác, cậu không còn phải cô đơn đón năm mới một mình nữa!

Chớp mắt tiếng chuông giao thừa đã điểm, những tiếng nổ lụp bụp ngập tràn bao trọn lấy cả hai người, khắp bầu trời nở đầy những cụm pháo hoa rực rỡ.

Hạ Tiểu Xuyên hào hứng cùng Lý Minh chạy ra ban công. Pháo hoa xanh đỏ tím vàng từng chùm đua nhau bay lên, chiếu rọi cả một khoảng trời.

“Năm mới vui vẻ” Hạ Tiểu Xuyên nghiêng đầu, mỉm cười thốt ra câu đầu tiên của năm mới: “Lý Minh, từ giờ đến đây ở cùng tôi nhé!”

12. Chương 12

Cứ như vậy, Lý Minh giờ đây đã trở thành một thành viên mới trong ngôi nhà của Hạ Tiểu Xuyên. Mấy ngày nay trông điệu bộ hắn chẳng tự nhiên chút nào, hễ đụng vào thứ gì là lại nhẹ nhẹ nhàng nhàng, từng ly từng tý, cứ như thể hễ làm sai việc gì là lập tức bị Hạ Tiểu Xuyên giang chân sút ra ngoài cửa vậy.

Hạ Tiểu Xuyên tuy không mở miệng nói ra nhưng hiểu rất rõ rằng Lý Minh vẫn chưa hề an tâm về hoàn cảnh hiện tại của mình. Tự hứa với lòng sẽ cố gắng đối xử thật tốt để bù đắp lại phần nào cho hắn.

Để tiện cho việc giao tiếp của Lý Minh, giấy bút giờ đây được đặt ở khắp nơi trong nhà. Công bằng mà nói, trong việc ở chung này người được chiếu cố nhiều nhất không phải Lý Minh mà chính là Hạ Tiểu Xuyên. Cơ hồ hết thấy những công việc nội trợ từ nấu cơm cho đến giặt đồ đều được tên kia lo tất tẩn. Cậu cũng có lần ái ngại bảo với Lý Minh rằng những việc thế này đã có người giúp việc bán thời gian lo liệu cả

rồi, nhưng hắn lập tức bác bỏ: ‘Tôi muốn chăm sóc cho cậu thật tốt’. Đọc những dòng chữ này, trong lòng Hạ Tiểu Xuyên cũng phần nào nhẹ nhõm hơn.

Vì mới chuyển nhà, những vật dụng sinh hoạt của Lý Minh còn thiếu vô khối, Hạ Tiểu Xuyên quyết định hôm nay sẽ dẫn hắn ra siêu thị sắm thêm.

Đến tận bây giờ Lý Minh mới phát hiện ra, bình sinh sở thích lớn nhất của Hạ Tiểu Xuyên chính là đi mua sắm. Hắn trước sau đều lẻo đẻo cầm giỏ bước theo, nhìn Hạ Tiểu Xuyên hưng phấn cầm cái này một chút, ngắm cái kia một tẹo. Vậy mà mới quay đi lựa dầu gội một chút cậu đã mất hút không thấy tăm hơi đâu. Hắn phải loay hoay đi tìm cả buổi mới phát hiện ra đối phương đang ngắm nghía mấy quầy hàng thực phẩm. Thấy Lý Minh đang bước tới, Hạ Tiểu Xuyên phấn khích vỗ tay: “Lý Minh, bánh Oglio vừa ra mùi mới này!”

Lý Minh chăm chú nhìn cậu cầm gói bánh quơ tới quơ lui, còn nói thêm: “Hình như là để kỷ niệm 100 năm ra mắt đây, cậu nghĩ có ngon không?”

Hắn chỉ chỉ vào trong giỏ, ý bảo cậu cứ mua về sẽ biết. Hạ Tiểu Xuyên gật đầu, ném gói bánh vào trong giỏ xách rồi định đi sang quầy bên cạnh. Mới vừa quay người đi thì bàn tay đã bị Lý Minh nắm lấy. Hắn móc giấy bút ra hý hoáy ghi ‘Để tôi nắm tay cậu nhé’

Tay trong tay đi dạo trong siêu thị ư? Có vẻ kỳ quái nhỉ? Hạ Tiểu Xuyên còn đang mơ màng suy nghĩ, Lý Minh đã im lặng nắm tay cậu bước đi rồi.

Tuy rằng cảm thấy kỳ kỳ, nhưng vừa thấy bóng dáng quầy hàng kế tiếp, cái suy nghĩ ấy đã bị cậu hào hứng quăng ra khỏi đầu...

Cả hai đảo tới đảo lui hơn hai tiếng đồng hồ mới mua xong. Lúc ra khỏi siêu thị còn ôm thêm một núi đồ ăn vặt. Hạ Tiểu Xuyên gom tất cả nhét vào một cái bao lớn cho Lý Minh khoác lên vai, sau đó tự nhiên nắm tay nhau cùng rảo bước.

Trên đường về nhà, đi ngang mấy cửa hàng quần áo làm Hạ Tiểu Xuyên chợt nhớ ra quần áo mùa đông không đủ mặc, liền lập tức kéo hắn vào trong.

Thử một lượt mấy bộ mà chẳng có gì hợp, Hạ Tiểu Xuyên đảo mắt khắp một lượt, chợt thấy chiếc áo khoác đen đang khoác trên người ma-nơ-canh, liền chỉ cho Lý Minh: “Cậu thử cái này xem.”

Lý Minh gật đầu, nhân viên liền vào trong lấy áo cho hắn.

Vài phút sau, Lý Minh bước ra, nhân viên lại mang ra một tấm gương. Hắn chẳng liếc vào lấy một cái, tiến ra trước mặt Hạ Tiểu Xuyên cho cậu nhìn.

Hạ Tiểu Xuyên thoáng nhìn đã vừa lòng: “Cái này đẹp đấy!”

Dường như chỉ chờ mong nghe được câu này, Lý Minh hớn hở cúi xuống, dụi trán vào mặt cậu. Hạ Tiểu Xuyên cũng hoàn toàn vui vẻ tiếp nhận hành động này, cũng chẳng hề để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của những người trong tiệm.

Mua áo xong, Hạ Tiểu Xuyên lại dẫn Lý Minh sắm thêm khăn quàng cổ và găng tay, cả hai vui vẻ cùng nhau xách một đống đồ về nhà.

13. Chương 13

Ngày mùng hai, Hạ Dũng cùng đám bạn của mình kéo đến chúc tết Hạ Tiểu Xuyên.

Cả bọn theo thói quen kéo vào phòng khách để mở tiệc như mọi khi. Lý Minh đang ngồi xem TV, thấy vậy liền đi ra nhường chỗ.

Bầu không khí ồn ào náo nhiệt bao trùm lấy phòng khách. Hạ Dũng rủ Hạ Tiểu Xuyên đi mua đồ uống, Lý Minh cũng muốn đi theo. Lúc này, Hạ Dũng mới phát hiện ra trong nhà em mình cứ nhiên lại xuất hiện người lạ, giật mình hỏi: "Tiểu Xuyên, đây là ai vậy?"

"Đây là Lý Minh, bạn học của em!" Cậu nói xong liền quay sang bảo Lý Minh: "Đi mua nước hai người cũng được rồi, cậu ở nhà tìm chút gì ăn đi."

Kết quả là Lý Minh phải ở nhà. Phòng khách giờ đây chật kín người, hẳn đành co người ngồi ở một góc nhỏ.

Lát sau hai người kia về, xách theo một bình nước chanh lớn với túi ly nhựa. Lý Minh vừa chìa tay ra định nhận lấy ly từ Hạ Tiểu Xuyên đã bị một cái tay khác lấy trước. Chủ nhân của cái tay này rất nhanh nhẹn phát ly cho tất cả mọi người, xong còn quay sang cười với Hạ Tiểu Xuyên.

Tim Lý Minh đánh thịch một cái, nụ cười nhẹ nhàng mà Hạ Tiểu Xuyên đáp lại tên kia hẳn vô cùng quen thuộc. Hắn vẫn cho rằng nụ cười này Hạ Tiểu Xuyên chỉ dành riêng cho hắn, không thể ngờ hôm nay lại còn dành cho người khác.

Hắn không kiềm chế được kéo lấy tay Hạ Tiểu Xuyên, giờ đây cậu mới ý thức được Lý Minh đang đứng sau lưng mình, có chút ngạc nhiên hỏi: "Cậu đã ăn gì chưa? Sao còn đứng đây nữa?"

Lý Minh định trả lời, đang loay hoay tìm mãi không thấy giấy bút đâu thì người đứng bên cạnh Hạ Tiểu Xuyên đã cướp lời: "Đây là ai vậy? Bạn của cậu à?"

Người vừa lên tiếng có dáng người cao gầy, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào Lý Minh, nói chính xác hơn là đang dán mắt vào đôi tay đang dính lấy nhau của hai người. Điều này làm Lý Minh cảm thấy nụ cười đang hé ra trên môi tên kia chẳng thoải mái chút nào.

"Cậu ấy tên là Lý Minh, bạn cùng lớp của tôi!" Xong lại tiếp tục giới thiệu: "Đây là Khâu Hoàn Vũ, chơi với tôi cũng lâu rồi."

Môi Khâu Hoàn Vũ lại hé ra một nụ cười xã giao, Lý Minh bất quá cũng chỉ gật đầu, chẳng biểu lộ thêm thái độ gì.

"Người bạn này của cậu dường như rất nghiêm túc đó nha" Hắn cười nói với Hạ Tiểu Xuyên, cậu trừng mắt: "Làm như ai cũng như cậu không bằng, chẳng được giây phút nào đang hoang cả."

Lý Minh đứng bên cạnh không thể xen vào câu nào. Tay hắn cuộn chặt thành một nắm đấm, quả thật hắn chưa lúc nào cảm thấy tức giận vì không thể nói như bây giờ. Hắn lúc này chỉ muốn xông đến nói cho tên Khâu Hoàn Vũ kia biết, rằng hắn không đơn giản chỉ là bạn cùng lớp của Hạ Tiểu Xuyên, hắn còn là... còn là... Vậy nhưng hắn chỉ có thể nhìn Hạ Tiểu Xuyên bị tên quỷ quái kia kéo vào đám đông, cười cười nói nói.

'Hạ Tiểu Xuyên à... Tôi không muốn chỉ là một người bạn học của cậu...

Tôi không muốn thấy cậu cười với bất kỳ một ai khác...

Tôi không muốn cậu gần gũi với ai ngoài tôi như vậy...'

"Lý Minh! Sao cậu cứ đứng đây vậy? Tới đây nhanh đi, mọi người chuẩn bị chơi trò chơi này!" Lời nói của Hạ Tiểu Xuyên chợt vang đến đánh tan suy nghĩ của hắn, hắn chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn những ánh mắt đang hướng về mình một cách hiếu kỳ, từ từ bước tới.

Hạ Tiểu Xuyên lần lượt giới thiệu Lý Minh với tất cả mọi người. Cả bọn chín người mười ý mãi không biết nên chơi trò gì, cuối cùng quyết định bày trò "Nhắm mắt tìm hung thủ".

Quy luật trò chơi này vô cùng đơn giản: Có người sẽ đóng vai quan tòa, hung thủ và những ai còn lại đóng vai người dân. Quan tòa sẽ phụ trách phân xử, khi có hiệu lệnh trời tối hung thủ bí mật sẽ bắt đầu gây án. Lúc trời sáng những người dân sẽ đưa ra phán đoán của mình và bỏ phiếu xem ai là thủ ác, nếu tìm không ra thì hung thủ sẽ là người chiến thắng.

Trò chơi bắt đầu, hung thủ khởi động bằng cách giết người đầu tiên. Trời sáng, mọi người bắt đầu nói ra suy đoán của mình. Từng người từng người một, cuối cùng đến phiên Lý Minh.

Hạ Tiểu Xuyên giờ đây hốt hoảng nhớ ra Lý Minh căn bản không thể nói. Cậu nhìn hấn đứng như trời trồng, mặt cúi gằm đón nhận ánh mắt tứ phương đang dồn đến mà tự chửi mình thật vô tâm, vội chạy đến kéo Lý Minh sang một bên, nhìn mọi người cười vô duyên: “Haha, hình như bạn tôi hôm nay không được khỏe. Mấy cậu chơi tiếp đi, tôi đưa cậu ấy vào phòng nghỉ một chút!”

Lôi được Lý Minh vào phòng xong, cậu vội đẩy hấn ngồi lên giường rồi lại chạy ra ngoài. Lý Minh vươn tay muốn giữ cậu lại nhưng không kịp, đành trơ mắt nhìn cánh cửa đóng sập lại.

‘Đừng đi...

Hạ Tiểu Xuyên, cậu không được đi...

Sao cậu lại không quan tâm đến tôi nữa vậy...?’

Hạ Tiểu Xuyên vừa ra ngoài đã bị Khâu Hoàn Vũ giữ lại hỏi: “Bạn cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì đâu!” Hạ Tiểu Xuyên cười cười: “Cậu cứ chơi tiếp đi”

Khâu Hoàn Vũ nhận ra ý trong lời nói của cậu, hỏi tiếp: “Cậu không chơi nữa sao?”

“Ừ, tôi phải chăm sóc Lý Minh một chút, cậu tiếp mọi người giúp tôi nhé.”

Hạ Tiểu Xuyên dứt lời đi đến bàn trà gom một ít bánh kẹo mà tên kia thích, lại lấy thêm nước rồi đi vào phòng, bỏ lại Khâu Hoàn Vũ đứng đó với những suy nghĩ của mình. Cậu vừa vào phòng đã thấy Lý Minh đang ngồi bệt dưới đất, hốt hoảng chạy tới: “Cậu sao vậy Lý Minh?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, hấn mừng rỡ ngẩng đầu lên, lát sau kéo cả người Hạ Tiểu Xuyên vào trong ngực.

Bánh kẹo mang vào rơi lộp bộp xuống đất, Hạ Tiểu Xuyên có chút kinh hãi vỗ nhẹ lên lưng hấn: “Cậu bị sao vậy?”

Lý Minh không trả lời, vòng tay càng siết chặt hơn, người hấn run run, nhất định không chịu buông tay ra.

“Lý Minh, tôi vừa đi lấy chút đồ ăn vặt, cùng ngồi ăn được không?”

Rốt cuộc hấn cũng chịu gật đầu.

“Vậy cậu buông tay ra chút được không? Để tôi nhặt chúng lên đã.”

Nghe câu này hấn mới chịu thả lỏng vòng tay ra, cậu vội khom mình nhặt mớ đồ ăn vương vãi trên mặt đất. Tên kia trước sau như một vẫn ngồi trên giường, mắt không rời khỏi cậu lấy một tấc.

Hạ Tiểu Xuyên chìa cho hấn một gói khoai tây, cười: “Đêm nay chắc họ sẽ không về đâu, chúng ta đành ngủ chung vậy.”

Lý Minh vui vẻ gật đầu, chợt thấy Hạ Tiểu Xuyên lý nhí: “Tôi xin lỗi nhé!”

Hấn có chút nghi hoặc đưa mắt nhìn cậu.

“Trò chơi kia đáng ra tôi phải nhận ra sớm hơn.” Hạ Tiểu Xuyên nói xong câu này giọng điệu càng trở nên khó nghe: “Thấy cậu cúi đầu đứng đó tôi thực sự rất buồn, quả thật rất giận chính bản thân mình...”

Lý Minh lắc đầu nguây nguẩy, chụp lấy giấy bút ở đầu giường: ‘Cậu không làm gì sai mà, không được chán ghét chính bản thân mình như thế. Chỉ do tôi quá vô dụng mà thôi.’

Đọc xong nét chữ cuối cùng, Hạ Tiểu Xuyên chỉ muốn òa khóc. Cậu giật lấy giấy bút trong tay đối phương, lắc đầu rồi quả quyết: “Không! Cậu là người tốt nhất!”

14. Chương 14

Kể từ đó về sau, mỗi lần Hạ Dũng nghĩ muốn mượn nhà tổ chức tiệc tùng đều bị Hạ Tiểu Xuyên khéo léo tìm cách từ chối. Cậu thật sự không muốn tình huống giống ngày hôm đó xảy ra thêm bất kỳ một lần nào nữa. Mặc dù vài ngày sau, Lý Minh cũng không có biểu hiện gì bất thường, nhưng Hạ Tiểu Xuyên cảm nhận được rõ ràng cảm xúc của hắn vô cùng bất ổn.

Hằng ngày hắn vẫn cố gắng gần gũi Hạ Tiểu Xuyên, cậu đi đâu hắn cũng bám theo sát rạt, cơ bản là một bước cũng không rời. Lúc đầu Hạ Tiểu Xuyên đang làm chuyện gì đó, quay lại tự nhiên thấy Lý Minh ở phía sau đang nhìn mình chằm chằm quả thật là hồn vía lên mây, nhưng mãi thì cũng quen dần. Cậu quả thực không biết làm sao mới có thể chấm dứt sự bất an của hắn, chỉ đành cố gắng đối xử với hắn tốt hơn.

Kỳ nghỉ lễ sắp kết thúc, Lộ Viễn và Lương Thành Quân lục tục kéo sang nhà Hạ Tiểu Xuyên chơi.

Bốn người ngồi quây lại chơi đánh bài, ván đầu Lý Minh làm nhà cái. Hắn im lặng ngó mớ bài trên tay, cũng không tệ lắm, đang định xòe ra thì bị ai đó giật mất con 7. Hắn nghi hoặc ngược lên, quả nhiên là Lộ Viễn đang cầm bài của hắn cười hề tiện. Hạ Tiểu Xuyên hơi bức: “Lộ Viễn, đừng có mà bắt nạt Lý Minh! Trả bài cho cậu ta mau lên.”

“Được rồi được rồi, chỉ là đùa chút thôi mà, trả cho cậu này.” Lộ Viễn vừa cười nhả nhử vừa trả lại lá bài, có điều con 7 đã thay bằng con 4, cả lốc bài trên tay hắn coi như đi tong. Vì vậy, cả ván đầu tiên Lý Minh thua trắng.

Ván thứ hai đến lượt Lương Thành Quân làm nhà cái.

Mọi người bốc bài xong, Lộ Viễn ngấm ngấm một hồi rút ra một con 7 liệng qua chỗ Lương Thành Quân: “Lá này tôi dùng không được, cho cậu đấy.”

Lương Thành Quân liếc tên nhiều chuyện một cái, lẳng lặng cầm lá bài lên.

“Các cậu xong hết chưa? Ngả bài nhé?”

Tất cả mọi người gật đầu, Lộ Viễn mất hết kiên nhẫn thúc giục: “Xong rồi xong rồi, ngả bài nhanh đi đừng có ngồi lảm nhảm nữa.” Bài trên tay tên này đang rất đẹp, chỉ cần đến lượt hắn thì nhất định tên Lương Thành Quân đáng ghét kia sẽ không có cơ hội ngả bài. Mới chỉ nghĩ đến đây mà đã cảm thấy phờ phờ trong lòng rồi.

“Tôi đầu tiên nhé!” Lương Thành Quân đẩy đẩy gọng kính, nhìn khắp lượt cười một cái rồi hạ bài xuống: “3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, J, Q, K, A, có ai hơn không?”

Cả đám lác đầu.

“Bốn con heo.”

Đầu tất cả lại lác.

Cứ như vậy, ngoài một con Hậu trong tay Lương Thành Quân chỉ còn hai quân nữa thôi. Sau khi quăng ra, hắn tự tin: “Một đôi Vương, tôi thắng nhé!”

Chả ai trong cả bọn có bài hơn Lương Thành Quân thật. Hắn quay mắt sang Lộ Viễn cười nham hiểm: “Cám ơn con 7 của cậu nhé!”

Lộ Viễn: “....”

Ván thứ hai Lương Thành Quân thắng cuộc. Đến ván thứ ba, Lộ Viễn cực khổ lắm mới rút thăm được làm nhà cái. Cậu hưng phấn rút bài, có điều vừa nhìn xong đã ỉu xiu: 3, 5, 7, 9! Bài gì mà đen còn hơn chó mực!

Lộ Viễn nản quá không muốn chơi tiếp, gào toáng lên: “Phản đối, chắc chắn là có người tráo bài của nhà cái rồi, tôi muốn chia bài lại.”

Dĩ nhiên mọi người chẳng ai muốn rồi, nhưng bây giờ muốn lay chuyển ý định của Lộ Viễn có vẻ khó, kết quả là vẫn phải chiều theo ý tên nhiều chuyện nào đó.

Lộ Viễn cực kỳ phấn khởi, mở bài ra xem, kết quả vẫn là 3, 5, 7, 9...

Cả bọn ai nấy cười sặc sụa. Hạ Tiểu Xuyên nhét mớ bài ấy vào ngực Lộ Viễn, chớp chớp mắt làm bộ thống khổ nói: “Hãy chấp nhận đi, đây chính là số mệnh.”

Lộ Viễn: “.....”

Ván thứ ba nhà cái thua bết nhè.

Những ván tiếp theo, vì Lương Thành Quân chơi rất giỏi nên mọi người nhất trí để hắn giữ chân nhà cái luôn. Lộ Viễn dù có giỏi trò ranh ma, đổi bài đến cỡ nào đi nữa cũng không thắng nổi hắn, cứ vậy cứ vậy thua liên tù tì.

Bốn người ngồi chơi đến tận khuya, ai cũng thấy mệt. Hạ Tiểu Xuyên đành ngủ chung với Lý Minh để nhường phòng còn lại cho hai tên kia.

Lúc Lý Minh tắm xong đi ra ngoài Hạ Tiểu Xuyên vẫn đang nằm trên giường xem TV. Cậu vừa ngẩng mặt lên đã bị một thân hình trần như nhộng đập ngay vào mắt, quỳnh quáng hỏi: “Sao cậu không mặc quần áo vậy?”

Lý Minh không trả lời, cứ lằm lằm lỳ lỳ leo lên nằm cạnh Hạ Tiểu Xuyên. Việc bị một ánh mắt nhìn chằm chằm thật sự không thoải mái chút nào, chưa kể đến bộ dạng của hắn lúc này làm cậu không dám nhìn thẳng. Hạ Tiểu Xuyên nghĩ ngợi một hồi đành quăng chăn mền cho hắn: “Đi ngủ lẹ đi, không thì cảm lạnh mất.”

Lý Minh lè mề trườn chần lên người, cố tình để da thịt cọ vào người đối phương làm cậu có cảm tưởng một ngọn lửa vừa mới bén vào người.

Kỳ quái, sao tự nhiên mình lại có cảm giác này? Hạ Tiểu Xuyên nghĩ mãi không ra, cảm thấy không tự nhiên, xoay lưng hướng về phía Lý Minh. Hắn nhòm dậy tắt đèn rồi lại nằm xuống, cả hai cứ nằm trong bóng tối chẳng ai nói với ai câu nào.

Giường của Hạ Tiểu Xuyên thuộc loại Big size, cậu và Lý Minh nằm cách nhau một khoảng rộng mà vẫn đủ chỗ. Đến nửa đêm thì khí lạnh tràn vào, Hạ Tiểu Xuyên nhin không nổi hắt xì một cái. Vài giây sau được ai đó yên lặng kéo vào trong lòng.

Da thịt đụng chạm vào nhau khiến tim Hạ Tiểu Xuyên đập lên từng hồi. Cậu quay mặt lại bắt gặp ánh mắt Lý Minh đang mở to ra nhìn mình. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, chẳng hiểu sao cậu lại thốt lên tên của hắn.

Mắt Lý Minh chăm chú hướng vào khuôn mặt đối diện, vươn những ngón tay lạnh buốt khẽ chạm vào trán Hạ Tiểu Xuyên vài giây rồi trượt dài xuống bờ môi. Hạ Tiểu Xuyên không tài nào tự giải thích được tình huống gì đang diễn ra, há hốc mồm, cứ ngơ ngác nhìn hắn. Ánh mắt Lý Minh sâu thẳm thẳm, chẳng hiểu ánh mắt này mang ý nghĩa gì? Ánh nhìn này thật mê loạn!

Lý Minh ngáp ngừng dùng ngón tay miết nhẹ bờ môi của cậu, tiếp đó lặng lẽ cúi xuống...

Khoảnh khắc tiếp theo quả thực khiến Hạ Tiểu Xuyên nghĩ mình điên rồi, cứ tự cho rằng hắn cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn. Nào ngờ hắn chỉ sượt qua một chút rồi đem mặt chôn vào ngực mình.

Hạ Tiểu Xuyên bỗng cảm thấy buồn cười, ôm người bên cạnh chặt hơn, sửa lại chăn rồi khẽ nói: “Ngủ đi!”

.....

Ở phòng bên kia, Lương Thành Quân và Lộ Viễn dường như an phận hơn. Cả hai ngay từ đầu lưng đối lưng, không ai phát ra tiếng động nào.

Một hồi sau, Lộ Viễn phá tan sự im lặng: “Này Lương Thành Quân, tôi ngủ không được.”

Tên kia vẫn không có động tĩnh gì.

“Ê, cậu ngủ rồi đấy à?”

Lương Thành Quân vẫn nằm như chết, Lộ Viễn nổi điên chọc lấy chọc để vào lưng hắn: “Này, cậu làm gì mà nằm cách tôi cả khúc vậy? Bộ tôi là virus hay sao hả?”

Đang chọc mãi mê, bỗng dưng cậu bị cái tên này giờ nằm như chết kia đè xuống giường, ghì chặt vào lòng. Lộ Viễn nhìn hắn một cách khó hiểu. Lương Thành Quân chỉ phun ra một câu: “Lộ Viễn, cậu là đồ ngốc!”

Không để cho đối phương có cơ hội phản bác dù chỉ một câu, hắn luôn miệng: “Ngốc nghếch, đại ngốc, ... ngu ngốc đến độ tàn nhẫn.” Ngực khí của hắn lần này được mùi bất lực, khác hẳn với bộ dáng dương dương tự đắc thường ngày, thậm chí còn chứa vài tia... ủy khuất.

Tuy Lộ Viễn không đoán được ý của Lương Thành Quân, nhưng trực giác mách cho cậu biết tên này hiện giờ không được bình thường cho lắm. Mà cũng chưa biết chừng, tên này cũng đâu mấy khi nói ra câu nào bình thường?

Việc trưng ra vẻ mặt vô tội hiện giờ của Lộ Viễn dường như làm cho Lương Thành Quân vừa giận vừa yêu. Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén dục vọng của chính mình, nói tiếp: “Cậu lúc nào cũng vậy, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Lúc nào cũng chỉ biết đến mỗi thế giới của bản thân, đến tận bây giờ vẫn chưa để người khác tiến thêm một bước...”

Nói xong, ánh mắt Lương Thành Quân càng trở nên trầm lắng. Lộ Viễn không đủ kiên nhẫn, cố gắng giật người ra nhưng kết quả lại bị tên kia siết vòng tay ôm càng chặt hơn. Hắn hít thêm một hơi rồi lại thở dài: “Tôi sẽ cho cậu thêm thời gian! Tôi nhất định sẽ đợi, đợi đến khi nào cậu quay đầu lại, đợi cho đến lúc cậu hiểu được lòng tôi.”

Câu cuối cùng vừa thốt ra, Lộ Viễn cảm thấy mê mê như người say rượu, ánh mắt kinh ngạc rơi vào đối phương cũng đang chăm chú nhìn mình. Con người hắn toát ra vẻ chờ mong, dường như chỉ đợi cậu nói lên điều gì đó.

Lộ Viễn chưa biết nói gì, nghĩ ngợi một hồi cố đổi một giọng mà cậu cho rằng thật đáng sợ: “Này Lương Thành Quân, sau lưng cậu có ai đang đứng kia!”

Lương Thành Quân: “....”

Nhận ra rằng dùng ngôn từ không hề có tác dụng gì với tên này, Lương Thành Quân quyết định dùng hành động để biểu đạt suy nghĩ của mình. Tay hắn nhấc lên, nhanh như chớp cởi quần áo, đặt lên môi đối phương một nụ hôn.

Vài giây sau, căn phòng đang tĩnh lặng bỗng vang lên vài âm thanh tuyệt vọng:

“Lương Thành Quân, tôi cấm cậu cởi quần áo của tôi.”

“Tên khốn nạn kia, ai cho cậu cởi đồ lót của tôi ra hả?”

“Thôi được rồi, cho cậu cởi đồ lót, nhưng cấm chạm vào bảo bối của tôi!!!”

...

Và câu cuối cùng Lộ Viễn có thể thốt lên trong đêm đó là: “Rút ngay cái của nợ đó ra... Đau quá! con mẹ cậu, Lương Thành Quân...”

15. Chương 15

Sáng hôm sau, Hạ Tiểu Xuyên vừa mở mắt đã không thấy Lý Minh đâu, cậu vừa ngáp ngán ngáp dài vừa bước ra phòng khách. Lương Thành Quân đang dọn bữa sáng, Hạ Tiểu Xuyên lướt qua hắn, kéo ghế ngồi xuống rồi hỏi: “Lộ Viễn đâu rồi? Sao giờ này còn chưa ra ăn sáng nữa?”

Vừa dứt lời, cả căn nhà rung lên một cái. Một giây sau Lộ Viễn đập tung cửa phòng, gào thét: “Lương Thành Quân, tôi giết cậu!”

Kẻ vừa bị hù giết vẫn thản nhiên nhấm nháp bữa sáng coi như không hay biết gì, đợi cho Lộ Viễn chạy đến gần nhéo nhẹ vào hông làm đối phương nhũn ra như bún, thuận tay ôm luôn vào lồng ngực.

Nhấm chừa Lộ Viễn vẫn còn muốn mở miệng chửi người, Lương Thành Quân lập tức nhét vào miệng cậu một cái màn thầu to ư ư. Tay còn lại thông thả húp cháo, thỉnh thoảng dứt cho Lộ Viễn một muỗng làm cậu chỉ muốn ới ra đầy nhà.

Hạ Tiểu Xuyên không hiểu nổi đang xảy ra chuyện gì, liếc qua thấy Lộ Viễn lo ngại như ngồi trên đồng lửa, mặt mũi đen sì sì như cục than mà buồn cười, buột miệng trêu: “Cậu sao vậy Lộ Viễn? Ngồi vậy không thoải mái à?”

Lộ Viễn bị chọc trúng chỗ ngứa, quay ngoắt sang lườm Lương Thành Quân một cái sắc lẻm, hung dữ: “À, tớ đang bị trĩ!”

Chủ đề này cũng chả văn nhả thanh cao gì cho cam, Hạ Tiểu Xuyên nín cười không hỏi nữa. Lúc này Lý Minh cũng xuất hiện, ngồi xuống cạnh cậu bắt đầu ăn sáng.

Vừa ăn xong, Lộ Viễn lập tức chạy như bay ra cửa đòi về. Nhưng với cái bộ dạng khập khiễng hiện giờ hình như không sánh nổi với tốc độ chặn cửa của Lương Thành Quân, hấn túm lấy tay Lộ Viễn: “Để tôi đưa cậu về!”

“Con mẹ nó, cóc cần.”

“Để tôi đưa cậu về.”

Lương Thành Quân nhìn chăm chăm vào mắt người đối diện, giọng điệu cường điệu lên mấy phần: “Cậu đi về một mình tôi không yên tâm.”

Sắc hồng thoáng ửng trên má Lộ Viễn. Từ khi phát sinh ra việc xấu hổ đêm qua, Lương Thành Quân cứ như biến thành một con người khác: cử chỉ nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng làm cậu không sao chống đỡ nổi. Cậu vốn là người ưa ngọt ngào hơn cứng rắn, suy nghĩ một hồi rồi tỏ vẻ gượng ép: “Thôi, vậy cũng được đi, nhưng mà bỏ ngay cặp mắt cậu khỏi quần lót của tôi đi.”

Lương Thành Quân: “....”

Hạ Tiểu Xuyên nhìn theo bóng lưng hai tên này vừa đi vừa cãi nhau luôn mồm, quay sang nói với Lý Minh: “Tình cảm của họ tốt quá nhỉ.”

Lý Minh không trả lời, cứ ngơ ngác nhìn theo Lương Thành Quân và Lộ Viễn suy nghĩ mông lung.

Ngày nhập học rốt cuộc cũng đến, Hạ Tiểu Xuyên nhét vào tay Lý Minh cái áo lần trước: “Năm mới thì đồ cũng phải mới có đúng không?”

Hắn im lặng nhận lấy, Hạ Tiểu Xuyên lại nhét thêm cả găng tay và khăn quàng, chờ hắn khoác hết vào người rồi thỏa mãn ngắm tác phẩm của mình, mỉm cười: “Cũng đẹp trai quá chứ!”

Hắn vui vẻ chọc chọc vào má cậu, cả hai cùng nhau đi đến trường.

Hết thấy mọi người đều không tin vào mắt mình. Ấn tượng của cả lớp đối Lý Minh với từ trước vẫn là một thanh niên quần áo mộc mạc, thậm chí còn có phần xộc xệch. Giờ hắn ăn mặc chỉnh tề thế này làm mọi người thiếu điều không nhận ra. Lộ Viễn tròn mắt: “Nhận không ra luôn, không ngờ Lý Minh vốn dĩ rất đẹp trai nha.”

Lý Minh trước giờ không quen được mọi người chú ý, cố gắng phớt lờ những lời bàn tán xung quanh, trở về chỗ ngồi của mình.

Đến tuổi này, tâm lý của học sinh cũng bắt đầu thay đổi, phân biệt nam nữ rạch ròi, bắt đầu để ý lẫn nhau. Hạ Tiểu Xuyên cũng từng nhận được mấy lá thư làm quen, nhưng cậu cũng chỉ xem qua loa chứ chẳng để trong lòng.

Nam sinh đắt giá nhất trong lớp hiện nay không ngờ lại là Lý Minh. Lúc mới nhập học, hắn chỉ là một người vô cùng bình thường, cục mịch đối lập hoàn toàn với hình ảnh ‘sáng chói’ hiện nay. Tất cả đều đổ dồn sự chú ý vào tên con trai trầm mặc này, ngoại hình đẹp trai, tính cách lạnh lùng... Theo lời kể của đám

con gái, hần cơ hồ sở hữu tất cả những nét của nam chính trong tiểu thuyết. Theo thời gian, độ hot của hần cũng một tăng thêm, đám con gái lũ lượt kéo sang ngồi cạnh, bắt quá hần cũng chẳng để ý.

Nhiều người bắt đầu bỏ cuộc, nhưng một số trường hợp càng thấy khó khăn lại càng bùng nổ mạnh mẽ. Ví dụ nhân vật đó của chúng ta ngày hôm nay là Vương Hạo.

Lúc Vương Hạo đi qua chỗ Lý Minh ngồi cố tình tạo ra một tiếng động rõ lớn, Lý Minh ngồi bên vẫn hồn nhiên đọc sách như không biết gì. Vương Hạo cũng ngồi xuống, giả bộ lấy sách ra đọc.

Hồi lâu vẫn không thấy tên kia dă động gì đến mình, Vương Hạo bực mình quăng cuốn sách qua một bên, làm bộ húng hắng ho vài tiếng.

Lý Minh vẫn trơ ra như tượng.

Có vẻ núi lửa trong Vương Hạo đã phun trào, giật phắt cuốn sách trong tay Lý Minh, rống lên: “Con mẹ nó, tôi ngồi cạnh này giờ chẳng lẽ cậu không biết ư?”

Lý Minh nhìn hần nghi hoặc... Vương Hạo quả thật bị chọc đến nổi điên, nói chuyện với tên chết tiệt này chẳng thà về nhà nói với cái tử lạnh cho rồi. Hần hung dữ đá ghế rồi ùng ùng bỏ đi.

Lý Minh kỳ quái lắc đầu, lại tiếp tục xem sách.

Vài hôm sau, hần phát hiện cái kẻ tên Khâu Hoàn Vũ kia cũng học trong trường này, không những vậy mà còn cùng khối nữa chứ... Mấy lần hần đã thấy tên này đến tìm Hạ Tiểu Xuyên mượn tạp chí hay gì gì đó, lần nào cũng nói chuyện rõ lâu, lại còn đề tiện giơ tay xoa tóc Hạ Tiểu Xuyên làm bộ thân mật nữa chứ.

Hôm nay tên đáng ghét ấy lại xuất hiện nữa, chẳng biết đang nói chuyện gì mà lại đưa tay nhéo mặt Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên đang cười nói thì thấy Lý Minh phăm phăm bước tới đẩy Khâu Hoàn Vũ ra, kéo cậu đi vào lớp.

Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy khó hiểu, Lý Minh hình như đang tức giận à? Cậu bèn lên tiếng hỏi tên đang hầm hầm phía trước: “Cậu sao vậy, có chuyện gì à?”

Lý Minh đột nhiên xoay người, giơ tay vuốt má cậu. Hạ Tiểu Xuyên không kịp phản ứng, buột miệng: “Đừng xoa như vậy, mặt tôi không phải mì vắt.”

Lý Minh móc giấy bút ra: ‘Không được cho người khác sờ.’

Sờ cái gì nhỉ? Đừng nói là mặt nha. Hạ Tiểu Xuyên nghĩ ngợi, liên hệ với hành động vừa rồi của Khâu Hoàn Vũ. Thì ra là vậy, cậu lập tức bật cười: “Được rồi được rồi, cậu khó chịu về việc này à?”

Lý Minh chẳng nói chẳng rằng, vẫn giữ nguyên khuôn mặt lúc nãy. Hạ Tiểu Xuyên đành đánh trống lảng rang chuyện khác: “Đạo này cậu có vẻ nổi tiếng nhỉ?”

Lý Minh đưa ánh mắt ‘???’ về phía cậu.

Hạ Tiểu Xuyên cười: “Cậu không thấy rằng bạn cùng bàn của mình luôn thay đổi mỗi ngày sao? Hình như con gái trong lớp đều thích cậu đó.”

Giờ đây Lý Minh mới loáng thoáng hiểu ra ý của Hạ Tiểu Xuyên, lắc lắc đầu:

‘Bọn họ không thích tôi đâu

Họ chỉ thích những thứ tôi khoác lên người thôi.’

Hạ Tiểu Xuyên muốn phản bác, nhưng chẳng biết phải nói gì, đành phải thuận theo hần: “Ừ, tôi biết rồi, chúng ta vào lớp nhé.” Nói xong vươn tay kéo Lý Minh vào lớp, hần đành kéo theo sau, mang trong lòng cả một mớ bòng bong:

‘Hạ Tiểu Xuyên, cậu không hiểu được đâu

Bọn họ thích tôi chỉ vì vẻ bề ngoài

Không giống như cậu tiếp nhận tôi vô điều kiện, bao dung, luôn cố gắng lấp đi khiếm khuyết của con người tôi.

Chí mỗi cậu mà thôi!!!'

16. Chương 16

Mới nhập học được có một tháng không hiểu sao nhà trường đã phát động giải hợp xướng. Ai ai cũng muốn tham gia hết mình, cơ bản là vì cái laptop được đặt ra làm phần thưởng...

Các thầy cô cũng không hề xem nhẹ cuộc thi này, lúc nào cũng ra sức đốc thúc học sinh tham dự đầy đủ. Cũng bởi lẽ cuộc thi này quy mô cũng không thua kém đại hội thể thao toàn trường, đoạt giải thì quả là vinh dự cho cả lớp.

Lộ Viễn vừa nghe được tin này liền vô cùng phấn khích, tự đề cử mình làm người linh xướng. Sự thật mất lòng, dường như khả năng ca hát cũng chẳng nhỉnh hơn khả năng nói chuyện của cậu ta là bao nhiêu. Mọi người hoảng sợ nhìn cậu như một tên tâm thần phân liệt, gân cổ gào thét bài 'Hoàng Hà', ca từ không hiểu đã được cậu ta viết giấy khai sinh lại từ khi nào: "Mẹ thì gào lên! Ba thì đang thét! Đi thi không đạt! Bị phạt thì sao???..."

Cậu ta hát xong cũng không thềm đề ý đến ánh mắt ngỡ ngàng và sự im lặng đáng sợ đang bao trùm lấy cả lớp, hai mắt sáng ngời chờ mong nhìn cô chủ nhiệm: "Như vậy được chưa hả cô? Em như vậy quá xứng đáng làm linh xướng phải không?"

Cô chủ nhiệm không chút thương tình, chọc thủng Lộ Viễn một câu: "Em hát cũng hay đấy, nhưng không hát thì càng hay hơn."

Lộ Viễn: "...."

Cậu ta hóa đá tại chỗ.

Cứ lựa chọn mãi, mà mấy học sinh do mình chọn thì hát lại không hay, cô chủ nhiệm đành hỏi ý kiến cả lớp: "Các em thấy lớp ta có bạn nào hát hay thì đề cử thử xem?"

"Em đề cử bạn Hạ Tiểu Xuyên!" Cảm thấy không thể trông mong vào bản thân được nữa, Lộ Viễn đành giặc ngộ tư tưởng thà chết chứ không đẩy bạn chí cốt ra, chỉ điểm tại chỗ.

Hạ Tiểu Xuyên vốn chưa bao giờ ca hát trước mặt người khác, cũng chẳng có ý định tạo danh tiếng gì gì đó, vội lắc đầu: "Cô ơi đừng nghe Lộ Viễn nói lung tung, em hát không hay đâu."

Bất quá câu này đối với cô chủ nhiệm chỉ vo ve như ruồi xẹt qua tai, cũng chẳng thềm thảo luận thêm lần nào nữa, đồng ý ngay và luôn trước lớp.

Tiết học cứ như vậy kết thúc, Hạ Tiểu Xuyên vội vàng đuổi theo cô chủ nhiệm. Một hồi sau lại ủ rũ đi vào lớp, Lộ Viễn tò mò: "Này Hạ Tiểu Xuyên, cậu với cô nói chuyện gì mà nhanh dữ vậy? Cô sẽ không phải hối hận khi chọn cậu làm linh xướng chứ hả?"

"Cậu bớt nói linh tinh đi." Ánh mắt sắc như dao của Hạ Tiểu Xuyên lia tới Lộ Viễn, tức giận ngồi xuống làm bài.

Suốt chặng đường về nhà, mỗi lần Lý Minh nhắc đến chuyện này, Hạ Tiểu Xuyên cũng chỉ giải thích: "Không có gì, tôi chỉ nói với cô là không muốn tham gia hợp xướng thôi."

Về mặt Lý Minh tràn đầy nghi vấn, Hạ Tiểu Xuyên đành bổ sung: "Thật sự là không có gì mà, mỗi ngày đều phải luyện tập thì mệt lắm."

Lý Minh đột ngột dừng bước, giữ Hạ Tiểu Xuyên lại rồi lẳng lặng móc sổ ra viết: 'Có phải là vì tôi không?'

“Không phải đâu, cậu đừng có suy nghĩ lung tung.” Hạ Tiểu Xuyên phủ nhận, dùng nụ cười để lảng chuyện này đi. Nhưng hình như tên kia không hề muốn như vậy, cứ nhìn cậu mãi, ánh mắt lộ rõ vẻ không tin.

“Thôi được rồi, chịu thua cậu luôn.” Hạ Tiểu Xuyên chịu không nổi đành đầu hàng hẳn. Cậu biết rất rõ tên này, nếu không có được cậu trả lời nhất định không chịu thôi, thấp giọng nói: “Tôi không muốn cậu chỉ có thể ngồi xem bên cạnh, thế thì quá nhàm chán. Nếu có làm, tôi muốn chọn việc cả hai cùng tham gia.”

Lý Minh không trả lời, chỉ lặng lẽ bọc hai bàn tay Hạ Tiểu Xuyên vào trong tay mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngày công bố danh sách lính tướng đã đến, ngoài tên Hạ Tiểu Xuyên còn có thêm Lương Thành Quân. Mọi người rất kinh ngạc. Lộ Viễn hay tin nghiêng răng nghiêng lợi, cậu ta cảm thấy cái tên Lương Thành Quân này ngang nhiên dám đoạt lấy vị trí của hắn, mấy ngày liền dùng khuôn mặt u ám đối thoại cùng tên kia.

Vậy là Hạ Tiểu Xuyên đành cố gắng để không phụ lòng cô chủ nhiệm. Và đương nhiên, vì là hợp tướng nên cả lớp cùng phải ở lại tập.

Lý Minh trong khoảng thời gian này đành im lặng đủ kiểu: lúc thì ngồi đợi một bên, lúc thì chạy qua chạy lại làm cái này cái kia hộ lớp...

Ngày nào cũng căng cổ họng ra tập hát, ban đầu còn mới lạ nên cả đám còn sốt sắng, về sau mới phát hiện ra nổi khổ thấu trời xanh mà gào rú. Giờ giải lao, Hạ Tiểu Xuyên phát hiện Lý Minh đang hí hoáy tô tô vẽ vẽ cái gì đó. Cậu hiếu kỳ bước đến, Lý Minh vẫn vô cùng tập trung, không hề nhận ra ra có người xuất hiện.

Hạ Tiểu Xuyên không ngờ Lý Minh lại vẽ đẹp đến vậy. Chỉ với vài nét bút đơn giản mà cũng có thể thu cả khung cảnh vào trong giấy. Cậu thoáng nhận ra đây chính là lớp học, vẫn tự cho rằng tên kia đang vẽ cảnh tất cả người đang tập luyện, chờ hắn ngừng bút rồi hỏi mượn: “Cậu đang vẽ cả lớp tập hát à?”

Lý Minh gật đầu, Hạ Tiểu Xuyên giờ đây mới nhận ra trong tờ giấy chỉ có mỗi mình mình, ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có mỗi tôi vậy? Những người khác đâu cả rồi?”

Lý Minh không đáp lại, chỉ chăm chú nhìn vào mắt cậu. Hai người cứ vậy một lúc lâu, cuối cùng Lý Minh lấy lại bức tranh, viết vào mặt sau:

‘Trong mắt tôi chỉ có mỗi cậu mà thôi!’

17. Chương 17

Đội tuyển bóng rổ của trường bắt đầu tuyển người làm ai nấy vô cùng kích động. Hạ Tiểu Xuyên và Lý Minh đều đến ghi danh.

Đến khi phỏng vấn, Lý Minh kinh ngạc nhận ra rằng tên Khâu Hoàn Vũ đáng ghét lại chính là giám khảo. Khâu Hoàn Vũ thấy hắn cũng không hề tỏ thái độ gì, dường như không hề quen biết. Mặt khác, khi Lý Minh trả lời hắn lại cản trở: “Tôi nhận thấy chúng ta nên thay đổi cách tuyển, cậu thấy sao Lý Minh? Giờ ra sân đấu với tôi, nếu cậu thắng thì đạt.

Những người trong nhóm phỏng vấn đều sửng sốt, điều kiện này quá hà khắc. Khâu Hoàn Vũ chính là đội trưởng đội tuyển bóng rổ của trường, những thành viên chính thức chưa chắc đã thắng được hắn. Giờ ra điều kiện như vậy khác nào cơ hội cho Lý Minh là con số không?

Các giám khảo khác không nói gì, mắt nhắm mắt mở làm như không hay biết. Cứ thế, Lý Minh và Khâu Hoàn Vũ tiến vào sân bóng. Nơi đây rất gần khu vực phỏng vấn, thành ra ai cũng vây lại theo dõi trận bóng này.

Hạ Tiểu Xuyên giờ đây cũng đã qua được phỏng vấn, hiếu kỳ lại gần đám đông xem có chuyện gì thì thấy Lý Minh và Khâu Hoàn Vũ.

Đối với những người xem trận đấu này mà nói, đây chẳng phải là một cuộc tranh tài thực sự. Khâu Hoàn Vũ không tốn chút sức để qua mặt đối thủ mười trái. Đám người xung quanh chỉ thấy Lý Minh chạy tới chạy lui sau lưng Khâu Hoàn Vũ, bị hấn làm một đồng động tác giả như mèo vờn chuột hết sức tức cười.

Lý Minh thể lực yếu, rõ ràng chạy không nổi nữa nhưng vẫn hết sức kiên trì, không muốn bỏ cuộc. Khoảng cách hiện giờ giữa hai người đã lên đến hai mươi trái, trận thế dường như đã ngã ngũ nhưng chưa ai có ý định dừng lại.

Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy trận đấu này không công bằng chút nào, lo lắng cất tiếng gọi Lý Minh.

Lúc này hấn đang cố gắng không cho Khâu Hoàn Vũ úp rổ, nghe thấy tiếng Hạ Tiểu Xuyên liền quay đầu lại, bóng trong tay lập tức bị Khâu Hoàn Vũ đoạt mất. Rốt cuộc chỉ có thể trở mắt nhìn bóng chui qua lưới.

Ai cũng cảm thấy trận đấu này nên ngừng lại rồi, chỉ có tên newbie kia vẫn hết sức cố chấp. Khâu Hoàn Vũ cười cợt ôm bóng trước ngực: “Sao, cậu vẫn muốn chơi tiếp à?”

Lý Minh gật đầu, Khâu Hoàn Vũ quăng bóng qua. Không biết vô ý hay cố tình mà lần này bóng bay rất mạnh, Lý Minh đứng không vững liền ngã xuống đất.

Tiếng cười vang rộ lên, Hạ Tiểu Xuyên vội chạy đến hỏi thăm: “Lý Minh cậu có sao không?” rồi đỡ hấn dậy.

Khâu Hoàn Vũ cười cười ra vẻ nhận lỗi: “Hạ Tiểu Xuyên, tôi không có cố ý, ai ngờ đầu cậu ta yếu đến vậy!”

Nói xong giữ vẻ mặt đó quay sang Lý Minh. Không hiểu sao Lý Minh chỉ cảm thấy nụ cười tên này đầy vẻ đùa cợt.

Hạ Tiểu Xuyên căn bản không chú ý Khâu Hoàn Vũ nói gì này giờ, nhanh chóng đỡ Lý Minh dậy, quay sang nói: “Không cần so tài làm gì nữa, tôi phải đưa Lý Minh về trước, gặp lại sau nhé.”

Nói xong vội dằng dìu Lý Minh đi, bỏ lại Khâu Hoàn Vũ âm hiểm nhìn theo hai người.

Kết quả là Lý Minh không được vào đội tuyển bóng rổ. Lý do tại sao phải so tài với Khâu Hoàn Vũ cũng nhất quyết không chịu kể cho Hạ Tiểu Xuyên nghe, Hạ Tiểu Xuyên hỏi mãi không được cũng đành gác chuyện này sang một bên.

Tham gia đội bóng rổ rồi Hạ Tiểu Xuyên mới biết thế nào gọi là bận rộn, mỗi ngày đều phải căng cổ họng ra tập hợp xương rồi chạy sang tập bóng đến tối mịt.

Lý Minh lúc nào cũng đi theo Hạ Tiểu Xuyên, lúc cậu tập bóng thì ngồi một chỗ giữ quần áo hay lấy nước... Nghiêm nhiên trở thành người phục vụ công tác hậu cần...

Những thành viên khác của đội bóng dường như có thành kiến với Lý Minh. Trong mắt họ, hấn dường như chỉ chiếm chỗ ngồi hay khiến người khác chướng mắt. Dù sao Lý Minh cũng chẳng để bụng việc này.

Hôm nay mọi người chơi quá hăng, bóng bay tận ra ngoài, lăn đến chỗ Lý Minh. Hấn chần chừ giây lát, đang định nhặt lên thì tiếng Lưu Uy vọng đến: “Này, cái thằng ‘không nói gì’ kia! Còn thất thần cái gì nữa mà không nhặt bóng cho tao?”

Lý Minh lập tức thu tay lại không nhặt nữa, ngồi xếp lại quần áo giúp Hạ Tiểu Xuyên rồi về tranh, không thèm để ý đến Lưu Uy.

Tên kia bước tới, vừa giằng lấy tập giấy vẽ của Lý Minh vừa nói: “Bảo mày nhặt bóng mà mày điếc à? Cả ngày ngồi choán hết chỗ của bọn tao, giờ nhờ nhiều đó cũng không làm ư?”

Lý Minh cố gắng giật lại tờ giấy vẽ, nhưng Lưu Uy cố tình trêu tức hấn bằng cách giơ tập vẽ lên cao, lúc thấy hấn sắp lấy được thì lại dịch đi nơi khác, lúc thấy Lý Minh mặt đỏ đến tận mang tai thì vui vẻ cười toáng lên.

Làm vậy vài lần, Lưu Uy thu tập giấy lại, hiếu kỳ lật ra xem rồi quay sang nói với mọi người xung quanh: “Con mẹ nó, toàn là hình vẽ Hạ Tiểu Xuyên! Chắc chắn, chừng này chắc cũng đủ mở triển lãm rồi chứ nhỉ?”

Ai ở xung quanh cũng ngạc nhiên, tên kia nhanh chóng phát cho mỗi người một bức, Có một người thốt lên: “Làm vậy không tốt đâu, dù sao hấn cũng là bạn của Hạ Tiểu Xuyên.”

Lưu Uy hứ một tiếng: “Bạn bè gì! Tao thấy nó chỉ là một thằng tùy tùng không hơn không kém. Suốt ngày lẻo đẻo sau lưng Hạ Tiểu Xuyên cứ như vợ bé không bằng. Tới cái rắm chó cũng không có, rõ là thiệt thòi cho Hạ Tiểu Xuyên phải chịu đựng nó.”

Chữ ‘hắn’ vừa thốt ra khỏi miệng thì Lưu Uy đã ăn một đập đau điếng của Lý Minh. Hắn vốn tự cho rằng Lý Minh không dám phản kháng, không ngờ lại bị đập cho ngã lộn rồi ăn thêm vài cú đấm như thế này.

Không thể nghĩ nổi tới việc Lý Minh bị chọc lại hung dữ đến chừng này, ai cũng hoảng sợ. May là Hạ Tiểu Xuyên và Khâu Hoàn Vũ đi mua nước về tới mới kéo được cả hai tách ra.

Lưu Uy xách bộ mặt bầm dập về nhà, và Lý Minh cũng chẳng khá hơn là bao. Hạ Tiểu Xuyên hỏi lý do cỡ nào hắn cũng nhất định không nói, chỉ cúi đầu ôm lấy mấy tờ giấy vẽ.

Hạ Tiểu Xuyên vốn đã đoán ra từ sớm là đội bóng có ác cảm với Lý Minh, cậu nhận thấy từ sau nên để hắn ở nhà là hơn. Cứ đi theo chẳng may không để ý đến lại xảy ra sự cố như ngày hôm nay, cậu quả thực không muốn Lý Minh bị thương chút nào. Hạ Tiểu Xuyên cố nghĩ ra lý do nào đó để nói với hắn:

“Lý Minh à, tôi nghĩ sau này những lúc tôi tập bóng cậu không cần phải chờ đâu, tôi sợ...”

Hạ Tiểu Xuyên còn chưa kịp nói hết câu đã ngăn người, cậu cảm thấy bàn tay đang nắm mình run run, quay lại thì thấy người hắn đang run lên từng chập, vội tìm chỗ cho hắn ngồi nghỉ, an ủi: “Cậu sao vậy Lý Minh?”

Vài phút sau Lý Minh mới đỡ, rút quyển sổ ra run rẩy viết:

Tôi sẽ giữ đồ, lấy nước, cái gì tôi cũng sẽ làm

Cậu đừng không quan tâm đến tôi như vậy.’

18. Chương 18

Từ đó về sau Lý Minh vẫn cùng Hạ Tiểu Xuyên đi tập bóng rổ. Lưu Uy sau khi bị đánh cho một trận đường như cũng ngán, không thấy gây sự với Lý Minh nữa, hết thấy mọi việc đều đi vào quỹ đạo bình thường.

Cuộc thi diễn xướng khép lại, thời gian bận rộn của Hạ Tiểu Xuyên cuối cùng đã kết thúc. Cả đám đều được lên lớp, vô cùng hào hứng rủ nhau ăn mừng thắng lợi.

Bàn tới bàn lui cũng chỉ có trò đánh bài sai khiến là vui nhất, mới chơi được mấy vòng đã có cả đồng người chịu phạt. Hạ Tiểu Xuyên phải công cô bạn ủy viên văn nghệ đi đủ ba vòng, bất quá Lộ Viễn còn thâm hơn, lãnh phải một cô bé thuộc dạng thừa cân...

Sau một hồi te tua, Lộ Viễn rút cuộc cũng rút được quân K, dương dương tự đắc xòe bài. Tất cả mọi người cũng xòe bài tính điểm, phát hiện người cầm quân A là Lý Minh. Trên nguyên tắc, người rút quân K sẽ đặt ra yêu cầu cho người cầm quân A. Lộ Viễn vắt óc suy nghĩ, sau đó sờ miệng cười nói: “Cậu phải hôn người mình yêu nhất.”

Lộ Viễn dứt lời, chờ mãi chẳng thấy Lý Minh có động tĩnh gì. Hết thấy đùa nghĩ rằng yêu cầu này bị xù luôn rồi, nào ngờ cậu ta lại chậm rì rì đứng lên.

Hạ Tiểu Xuyên thoáng kinh ngạc, thì ra Lý Minh đã có người mình thích rồi ư? Là ai vậy nhỉ? Chính mình sống chung nhà với Lý Minh, vốn nghĩ bản thân là người hiểu hắn nhất, vậy mà hắn thích ai cũng chẳng thấy hé răng nói bao giờ! Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Tiểu Xuyên trào lên chút cảm giác khó chịu!

Hạ Tiểu Xuyên cứ mãi mê suy nghĩ lung tung, không hề biết rằng Lý Minh đang sừng sững đứng trước mặt mình, bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người cúi đầu xuống...

Bỗng dưng trên môi có một nụ hôn thoáng qua, Hạ Tiểu Xuyên vô cùng kinh ngạc. Vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt bình tĩnh đến không ngờ của hắn.

Lúc này hàng tá vấn đề xuất hiện trong đầu làm Hạ Tiểu Xuyên nói không nên lời, cậu chỉ có thể ngơ ngác nhìn người đối diện. Mà đối phương cũng chẳng khác gì, đang lẳng lẳng nhìn mình. Có chút gì khác lạ hiện lên trong đôi mắt đó, là chờ mong sao? Lý Minh, cậu rốt cuộc đang chờ cái gì cơ chứ?

Chờ mong tôi nói gì sao? Tôi biết trả lời thế nào bây giờ?

Tia sáng trong mắt cậu đang ẩn chứa điều gì? Cậu muốn nói gì với tôi? Không, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi không hiểu... và tôi cũng không hề muốn biết...

Hai người cứ im lặng nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Hạ Tiểu Xuyên chịu không nổi dời mắt đi hướng khác, vội vàng ném lại một câu: “Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước” rồi chạy thật nhanh ra khỏi phòng học.

Lý Minh trong chốc lát đã đuối kịp, không để Hạ Tiểu Xuyên kịp chạy xuống lầu dưới, ngay lập tức kéo cậu lại, mạnh mẽ xoay cả thân thể người kia đối diện với mình. Tiếp đó dùng cả cánh tay giữ chặt lấy eo Hạ Tiểu Xuyên, nửa muốn ôm cậu vào lòng, nửa lại ngập ngừng không dám hành động.

Cả hai cứ ngây ra như vậy, giữ nguyên tư thế có phần ám muội đứng mãi ở cầu thang. Hạ Tiểu Xuyên vẫn như trước không hề nói gì, thậm trí còn không dám nhìn vào Lý Minh, cảm xúc trong đôi mắt đó thật sự làm cho cậu cảm thấy kinh hãi.

Hạ Tiểu Xuyên chật vật điều chỉnh tâm trạng một hồi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Lý Minh, tôi muốn... cậu sẽ yêu một người con gái xinh xắn...”

Câu tiếp theo chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã bị đôi môi Lý Minh chặn lại, hấn dùng sức thật mạnh ôm chặt cơ thể Hạ Tiểu Xuyên không cho cậu nhúc nhích. Trên môi Hạ Tiểu Xuyên phảng phất chút vị ngọt, Lý Minh nhin không nổi đưa lưỡi ra liếm. Như đã biết từ lâu, hấn đem đầu lưỡi đặt xuống hàm răng của cậu, nhẹ nhàng liếm qua liếm lại.

Lý trí mách rằng phải nhanh chóng đẩy hấn ra mắt ra nhưng Hạ Tiểu Xuyên bỗng nhận ra cơ thể mình đang vô lực, chỉ có thể vô ý tiếp nhận nụ hôn của đối phương. Ước chừng nửa thế kỉ vừa trôi qua Lý Minh mới chịu buông Hạ Tiểu Xuyên ra, cậu mềm nhũn ngã vào ngực của hấn, thở dốc từng hồi.

Hạ Tiểu Xuyên hoảng sợ nhận ra rằng mình không thể chống lại tên này, mùi hương quen thuộc tỏa ra từ thể hấn cơ hồ làm cậu không muốn buông tay.

Không! Không thể như vậy được! Cả hai đều là con trai, cứ như thế này thì chẳng bình thường chút nào!

Lý trí đã dần tỉnh lại, Hạ Tiểu Xuyên vội vàng đẩy Lý Minh ra để chạy nhưng hấn vẫn nắm chặt bàn tay cậu không buông. Cậu cũng chẳng buồn quay đầu lại, Lý Minh đành tiến lên phía trước, ấn vào tay cậu một tờ giấy:

‘Hạ Tiểu Xuyên, tôi không muốn yêu bất kỳ ai khác

Mãi yêu một mình cậu!’

19. Chương 19

Sự việc hôm qua làm cả Lý Minh lẫn Hạ Tiểu Xuyên đều xấu hổ, không ai mở miệng nói câu nào. Cơ bản là Lý Minh thì không thể nói, còn Hạ Tiểu Xuyên chẳng biết mở đầu như thế nào, thậm chí cậu còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Lý Minh nữa.

Cả ngày Hạ Tiểu Xuyên như chìm trong trạng thái u mê, ngay cả trong giờ học cũng như người mất hồn. Sau lần nhắc nhở thứ n, trấn cô chủ nhiệm rốt cuộc cũng nổi giận: “Hạ Tiểu Xuyên, em đứng lên cho tôi.”

Hạ Tiểu Xuyên giật mình đứng dậy, hứng một đồng ánh mắt hiếu kỳ của cả lớp, trong đó có cả Lý Minh. Ánh mắt hai người chạm nhau, tim Hạ Tiểu Xuyên như ngừng đập, vội quay mặt đi hướng khác.

Lúc trước Lý Minh vẫn hay quay sang nhìn cậu. Nhưng đó là lúc trước, Hạ Tiểu Xuyên không hề có cảm giác gì cả, chỉ mỉm cười với hắn. Mỗi lần như thế hắn đều sững người, cười đáp lại rồi khẩn trương quay đi chỗ khác. Khi đó, Hạ Tiểu Xuyên cũng rất vui, học hành cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vậy mà giờ đây tâm tình cậu lại không còn ảm áp như trước, mỗi khi bắt gặp ánh mắt đó tâm hồn như bị lửa đốt vậy. Tim cậu đập mỗi lúc một nhanh, đứng ngồi không yên, cảm thấy khẩn trương khác thường...

Có vẻ như hoàn cảnh hiện thời không cho phép Hạ Tiểu Xuyên nghĩ ngợi vẩn vơ, cô chủ nhiệm đang chống nạnh trước mặt cậu: “Cầm sách đứng lên chịu phạt!”

Hạ Tiểu Xuyên bất đắc dĩ cầm sách bước đến cạnh bảng đen, bỗng Lý Minh cũng tự động đứng lên.

“Cả em cũng muốn chịu phạt sao?”

Cô chủ nhiệm vốn dĩ chỉ buột miệng nói ra, cũng chẳng ngờ rằng tên kia lại tiến thẳng lên bảng đứng thật.

Hạ Tiểu Xuyên thấy Lý Minh bước tới thì cúi gầm mặt xuống, thành thử chỉ nhìn thấy mũi chân của hắn đang di chuyển chậm rì rì sang bên cạnh mình một khoảng cũng khá xa.

Cả hai cùng im lặng! Hạ Tiểu Xuyên biết chắc chắn tên kia đang theo dõi mình nhưng không dám ngăn đầu lên, đành đỏ mặt làm bộ như không hay biết.

Cũng may là Lý Minh chỉ đứng im chứ không làm gì khác, thậm chí một tờ giấy nhỏ cũng không hề chuyển qua. Cả hai cứ như vậy đứng trơ như tượng đến cuối buổi, chuông tan học reo cũng không có chút phản ứng, chờ cho mọi người về hết mới lục đục bước ra khỏi phòng.

Ngay cả trên đường về hai người cũng nhất mực không phát ra tiếng nào. Lúc băng qua đường lớn, Lý Minh theo thói quen định nắm lấy tay Hạ Tiểu Xuyên, cậu cảm thấy mất tự nhiên bèn tránh sang một bên, để mặc tay hắn lơ lửng giữa không trung. Chứng kiến Lý Minh bị tổn thương như vậy, cậu chợt thấy hối hận, trong đầu chỉ muốn bước đến nắm lấy tay hắn. Cố hết sức đè nén ý nghĩ này lại, cậu cười gượng gạo mở lời: “Tôi tự qua đường được mà.” Dứt lời vội quay mặt đi, chẳng dám nhìn lấy biểu lộ trên khuôn mặt Lý Minh.

Mặc dù tâm hồn vô cùng đau đớn nhưng Hạ Tiểu Xuyên vẫn phải làm như vậy. Đã lâu rồi Lý Minh không giao tiếp với ai ngoại trừ cậu. Chính mình luôn quan tâm chăm sóc, mặc kệ những hành động thân mật cốt cho cậu ta vui vẻ, chính mình đã làm cho Lý Minh trở nên phóng túng như vậy. Có lẽ từ nay việc mình cần là kéo xa khoảng cách với cậu ấy, rồi Lý Minh cũng sẽ nhận ra tình cảm này chỉ là sự ỷ lại, sẽ trở lại bình thường mà thôi.

Càng nghĩ ngợi bước chân Hạ Tiểu Xuyên càng trở nên gấp gáp. Lý Minh lẻo đẻo bám theo sau, khoảng cách giữa hai người tuy không dài mà cũng chẳng ngắn. Hạ Tiểu Xuyên quyết tâm không ngoái đầu lại cứ đi thẳng một đoạn xa. Đến lối rẽ liếc mắt sang bỗng không thấy Lý Minh đâu nữa đành phải quay lại tìm. Một hồi sau thì tìm được hắn trong một đoạn hẻm nhỏ, bao quanh là một đám tay gậy tay gộc, mặt mũi chẳng lấy chút gì gọi là hiền lương. Cậu kinh ngạc chạy tới, đang định bảo Lý Minh chạy nhanh đi thì tên cầm đầu, mặt đầy những sẹo cười lên lạnh lẽo, âm hiểm nói: “Muốn chạy à? Chúng mày nghĩ bọn tao ở đây để chơi mèo bắt chuột chắc?”

Hạ Tiểu Xuyên vội kéo Lý Minh ra phía sau mình, chắc chắn là hắn an toàn mới nói: “Các anh là ai? Chúng ta vốn không quen biết nhau thì chặn đường để làm gì?”

“Thằng nhóc kia, bọn tao với mày không biết nhau nhưng có người khác biết. Hắn muốn bọn tao cho chúng mày một trận, là anh em thì làm sao có thể từ chối, mày nói có đúng không?” Tên mặt sẹo vẫn giữ nguyên nụ cười khinh khỉnh, trừng mắt rồi đột ngột quát lên: “Tiến lên cho tao!”

Cả bọn cầm gậy lao đến quật tới tấp. Hạ Tiểu Xuyên biết rằng có liều mạng cũng chỉ vô ích, cũng may là không đứa nào trong số chúng cầm dao găm, lại chợt nghĩ: ‘Chịu đòn một chút chắc cũng chẳng sao!’ Đoạn ôm lấy Lý Minh kẹp vào góc, dùng thân che lấy, tỉnh táo nói: “Che đầu giúp tôi nhé.”

Chỉ cần giữ được não bình thường thì những nơi khác coi như vẫn không sao. Hạ Tiểu Xuyên tự hỏi hôm nay là ngày gì mà xui dữ vậy không biết? Bỗng Lý Minh nổi điên vùng ra khỏi tay cậu.

“Rồi, vậy là xong” Trong lòng Hạ Tiểu Xuyên thầm hét lên. Quả nhiên Lý Minh vừa lao ra đã bị chúng giữ chặt, quyền đâm cước đá phủ lên khắp người.

Được thêm một lát tên mặt sẹo hô dừng tay, Hạ Tiểu Xuyên vốn đã mừng trong lòng, ngờ đâu sự thật lại tàn khốc hơn cậu tưởng: “Bọn mày giữ thằng kia cho chặt vào, nó là người yêu của thằng này đấy. Tao muốn cho nó xem cảnh người yêu mình nó đòn là như thế nào.”

Ba bốn thằng xông lại túm chặt Hạ Tiểu Xuyên. Phần bụng bị tên nào đó tổng cho một cú gập cả người, vừa gục xuống lại lãnh ngay một đâm vào ngay giữa mặt.

Hạ Tiểu Xuyên cố gắng ôm đầu nhưng tay đã bị giữ không thể nhúc nhích, chớp mắt đã bị đánh tới tấp mặt mũi. Bất quá cậu vẫn cảm thấy may mắn, bọn chúng đã ngưng đánh Lý Minh, vậy là ít ra cũng được một người không bị thương đi.

Lý Minh chứng kiến cảnh tượng này như hóa điên, cố hết sức cắn vào tay tên đang giữ mình, cốt mong thoát được để đến cứu Hạ Tiểu Xuyên nhưng vô ích, chỉ có thể trơ mắt ếch nhìn người mình yêu bị đánh...

Thêm lúc nữa Hạ Tiểu Xuyên dường như không còn tỉnh táo, chỉ lơ mơ thấy có tên nào đó nắm tóc cậu lôi về phía Lý Minh, hắn thì như điên như dại lao về phía cậu thể nào cũng không được. Làm cách nào cũng không thể xóa bỏ khoảng cách, tiến tới Hạ Tiểu Xuyên.

‘Vì sao?’

Vì sao người mình yêu nhất trên đời mà cũng không thể bảo vệ nổi?

...

Hạ Tiểu Xuyên, xin lỗi cậu...

Tôi quả là một tên vô dụng

.....

Sự việc hỗn loạn đó kết thúc ra sao Lý Minh cũng không hề nhớ rõ, chỉ biết rằng khuôn mặt cuối cùng hắn nhận ra trước lúc ngất đi chính là Khâu Hoàn Vũ.

Hạ Tiểu Xuyên sau đó được chuyển đến bệnh viện khâu bảy mũi, may là chỉ bị thương ngoài da. Nhưng bấy nhiêu cũng thừa đủ để Lý Minh ở lý một bên chăm sóc cho cậu.

Về sau cả hai mới được biết rằng, bọn lưu manh kia được tên khốn Lưu Uy nhờ vả. Lúc tập bóng hắn vô tình thoát ra, kết quả là bị Khâu Hoàn Vũ bức cung bắt khai cho bằng hết, tiện thể dọn dẹp luôn mọi việc. Có điều dọn dẹp kiểu gì thì cả hai không được biết, chỉ mơ hồ cảm thấy tên Khâu Hoàn Vũ này có chút liên hệ với bên hắc đạo thì phải?

Khâu Hoàn Vũ thì thoảng cũng ghé bệnh viện thăm Hạ Tiểu Xuyên, cười nói vô cùng ăn ý. Lý Minh phát hiện ra rằng điệu bộ Hạ Tiểu Xuyên nói chuyện bưng bưng khí thế cũng rất lay động lòng người. Hắn không xen vào câu chuyện, chỉ lặng lẽ, vụng trộm ngắm thần thái của cậu. Chợt hình ảnh những tháng ngày lúc trước hiện về, Hạ Tiểu Xuyên của hắn luôn mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười ấy khác hẳn giờ đây. Không biết cậu ấy ở bên cạnh mình có cảm thấy chán nản hay không? Nếu như có thể nói, hắn luôn muốn trò chuyện những câu chuyện bất quá, cùng cậu đấu võ mồm, hay trêu chọc khiến cho cậu vui vẻ...

Nhưng sự thật phũ phàng, Lý Minh bị là một kẻ câm! Hắn chỉ có thể ngồi ngắm Hạ Tiểu Xuyên cùng người khác vui đùa, tán gẫu, chỉ có thể ngắm cậu nở nụ cười hiền lành ngày này sang ngày khác.

Và dường như, hắn cảm nhận được nụ cười này hiện không còn cho riêng mình...

20. Chương 20

Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng được xuất viện, quan hệ giữa cậu và Khâu Hoàn Vũ ngày càng trở nên tốt đẹp. Lúc tan học buổi trưa, Khâu Hoàn Vũ luôn tìm cậu rủ đi ăn, Lý Minh dĩ nhiên cũng đi theo, duy trì bầu không khí quý dị giữa ba người. Mặc kệ những tràng âm thanh ồn ã của buổi tan trường, cả ba cứ im lặng bước đi.

Thông thường, Hạ Tiểu Xuyên cùng Khâu Hoàn Vũ sẽ đi trước khiến cho Lý Minh vô tình tụt lại phía sau. Những lúc như thế, hắn sẽ im lặng bám theo nhìn hai người trước mặt tán gẫu, Hạ Tiểu Xuyên luôn bị tên kia chọc cho cười thật to, cậu ấy cười lên đẹp như vậy, chỉ tiếc là không dành cho mình.

Một buổi tan học nọ cầu thang rất đông, học sinh lúc nhúc làm Lý Minh bị tách ra, xuống được tới nơi đã không thấy Hạ Tiểu Xuyên và Khâu Hoàn Vũ đâu. Điều này khiến hắn vô cùng lo lắng, sốt ruột tìm hỏi lâu thì thấy cả hai đùa giỡn vui vẻ, cãi nhau ầm ĩ trên đường.

Hạ Tiểu Xuyên không chờ, có vẻ như đã quên mất hắn rồi?

Thời khắc này, Lý Minh đã ý thức ra được là hắn mất cậu thật rồi.

...

Mỗi ngày về sau Lý Minh đều theo Hạ Tiểu Xuyên ra sân bóng, lặng lẽ ngồi trên ghế ngắm nhìn cậu nói cười, nhìn cậu phối hợp bóng đá ý cùng Khâu Hoàn Vũ, nhìn đám người trong sân ôm nhau mừng rỡ mỗi khi ghi bàn.

Chỉ là ở trong và ngoài sân, khoảng cách ngắn ngủi mà tách biệt hoàn toàn chẳng khác nào hai thế giới khác nhau vậy.

.....

Vừa thắng được một đội bóng cùng trường, ai nấy trong đội bóng đều vô cùng hứng khởi kéo nhau đi ăn mừng. Hôm nay Khâu Hoàn Vũ làm chủ xị, lôi kéo bằng được Hạ Tiểu Xuyên đi chọn món, Lý Minh định đi theo thì bị cậu ngăn lại: “Hai người bọn tôi đi là được rồi, cậu cứ dọn đồ ăn lên trước đi.”

Lý Minh há miệng định nói, nhưng dĩ nhiên chẳng có âm thanh nào phát ra, hắn đành gật đầu, dù sao bản thân hắn cũng chẳng có lý do gì để phản đối cả.

Thôi thì mình đi theo cũng chỉ vướng tay vướng chân thêm chứ có ích gì? Nghĩ vậy Lý Minh tìm cho mình một chỗ ngồi xuống. Đang loay hoay lau ghế thì hai người kia trở về, Khâu Hoàn Vũ còn thân mật phủ bụi vướng trên tóc Hạ Tiểu Xuyên nữa.

Tay chân Lý Minh đột nhiên trở nên luống cuống, rốt cuộc lấy khăn lau luôn cái ghế bên cạnh, ngoài việc này hắn cũng chẳng biết phải làm gì khác nữa.

Thấy hai người kia mang đồ ăn đến, Lý Minh kéo cái ghế vừa lau sang bên cạnh, chẳng ngờ Hạ Tiểu Xuyên và Khâu Hoàn Vũ lại ngồi đối diện mình... Lý Minh xấu hổ đặt cái ghế về chỗ cũ, lập tức có người ngồi xuống. Đội bóng đã tập hợp đông đủ, hứng chí bưng bưng bàn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nổi xấu hổ của Lý Minh nhanh chóng bị những âm thanh huyền ảo kia che lấp mất.

Ăn xong, cả đám đòi đi karaoke tặng hai. Đến nơi, ai cũng tranh nhau micro, hỗn loạn một hồi thì đến tay Lý Minh, mọi người vội im lặng cho hắn hát. Lý Minh đang không biết làm sao cho phải thì micro trên tay nhẹ nhàng bị ai đó lấy đi. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy nụ cười nhẹ nhàng của Hạ Tiểu Xuyên: “Tôi cướp được, vậy cứ để tôi hát trước.”

Khâu Hoàn Vũ cũng đứng dậy quơ quơ micro: “Để tôi hát chung với cậu nhé.”

Tiếng hát của hai người bao lấy căn phòng, Lý Minh nhìn mặt Hạ Tiểu Xuyên bị đèn chiếu hiện ra đủ thứ màu, rồi lại tưởng tượng ra cảnh hắn hát chung với cậu, nhưng làm thế nào cũng không thể trở thành sự thật được.

Chờ cho mọi người hát xong thì cũng đã hơn mười giờ đêm, Hạ Tiểu Xuyên bị chuốc đến say mềm, Lý Minh đành dìu cậu ra khỏi KTV để bắt xe thì một chiếc Land Rover từ đâu đó trở đến: “Để tôi đưa các cậu về cho, bắt xe giờ này khó lắm.”

Khâu Hoàn Vũ đưa cả hai về đến nhà, lại phụ Lý Minh dìu luôn Hạ Tiểu Xuyên vào phòng ngủ. Có vẻ như đêm nay cậu không thể tỉnh nổi nữa rồi. Lý Minh vào nhà tắm lấy khăn ướt lau mặt cho Hạ Tiểu Xuyên, cẩn thận từng chút một.

Khâu Hoàn Vũ không nói gì, khoanh tay đứng một bên nhìn, nói: “Lý Minh, tôi cũng rất thích Tiểu Xuyên!”

Động tác của Lý Minh ngưng lại vài giây, rồi hắn quay lại nhìn Khâu Hoàn Vũ, trong con ngươi đen nhánh không có lấy một tia cảm xúc.”

Khâu Hoàn Vũ tiếp tục: “Tôi chắc biết rằng cậu cũng vậy! Hạ Tiểu Xuyên là một người vô cùng thiện lương, cậu đừng có mà dựa vào điều này mà bắt cậu ấy bằng lòng.”

Lý Minh vẫn không lộ ra cảm xúc, nhìn Khâu Hoàn Vũ thêm một chút rồi lại tiếp tục công việc, cứ lau đi lau lại khuôn mặt Hạ Tiểu Xuyên, mãi cho đến khi tiếng đóng cửa sập lại sau lưng mới thôi.

Đầu hắn gục xuống, ngậy ngốc nhìn Hạ Tiểu Xuyên đang ngủ. Khuôn mặt cậu giờ đây rất đỏ, bờ môi nhìn thoáng qua càng mềm mại hơn so với bình thường. Lý Minh dùng tay mân mê một hồi, từ từ hạ xuống một nụ hôn.

Chẳng biết Hạ Tiểu Xuyên trong cơn say có cảm nhận được gì không, chỉ khẽ thốt lên một tiếng ‘a’ rồi lại chìm vào giấc ngủ. Lý Minh thừa cơ hội đưa đầu lưỡi vào khoang miệng đang hé mở trước mặt đảo từng góc ngách, kế lại rút ra liếm nhẹ lên bờ môi cậu.

Hắn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

Cho dù có ôm lấy cơ thể này, xâm chiếm lấy bờ môi này, Lý Minh vẫn cảm thấy khoảng cách giữa hắn và cậu quá đời xa vời.

Lý Minh cố gắng hết sức ôm Hạ Tiểu Xuyên vào trong lồng ngực như thể không bao giờ muốn tách ra, im lặng cảm nhận từng nhịp đập con tim...

‘Hạ Tiểu Xuyên à, tâm hồn tôi đang đau quá, có lẽ đã chảy máu rồi.

Cậu có cảm nhận được chút nào không???’

21. Chương 21

Kể từ đó về sau Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu trốn tránh Lý Minh.

Cậu không đến đội bóng, thậm chí còn không dám về nhà ăn cơm, toàn tìm đại một quán lẻ đường nào đó để giải quyết cái bụng. Dù biết rằng cứ thế này mãi cũng không ổn, nhưng cũng chẳng biết phải đối mặt với Lý Minh như thế nào.

Kỳ thật Hạ Tiểu Xuyên cũng có chút sợ sệt, lỡ như Lý Minh lại làm ra chuyện gì khác nữa thì sao? Cứ nghĩ đến sự tình trên bãi cỏ hôm trước mặt mũi cậu lại đỏ rực như vừa bị trúng nước sôi.

“Này Tiểu Xuyên, đầu óc cậu đang để đâu vậy?”

Khâu Hoàn Vũ kéo cậu ra khỏi luồng suy nghĩ, cậu xấu hổ ho khan vài tiếng, lắc đầu: “Không có gì? Cậu chưa ăn à?”

Khâu Hoàn Vũ nhìn chén cơm Hạ Tiểu Xuyên này giờ vẫn không suy chuyển, nhúu mày: “Sao cậu ăn ít vậy? Trong người không thoải mái à?”

“Không!” Hạ Tiểu Xuyên theo phản xạ lắc đầu, ngưng vài giây rồi áp ứng: “Nếu có một người rất thích cậu? Nhưng cậu lại không muốn đáp lại tình cảm này... Rồi ngày nào cũng phải đối mặt với người đó, cậu sẽ làm thế nào?”

“A?” Khâu Hoàn Vũ nhướn mày: “Trong lớp có đứa con gái nào tỏ tình với cậu à?”

“Ừ...” Tuy không nói thật, nhưng cậu cho rằng cũng chẳng ảnh hưởng mấy đi.

“Tôi thấy cậu nên từ chối thẳng, để người này khỏi phải ôm hy vọng.”

“Từ chối ư...?” Hạ Tiểu Xuyên nhớ đến thái độ của Lý Minh lần trước, đành phải lắc đầu: “Cách này có vẻ không dùng được.”

“Vậy thì tách ra một thời gian thử xem?” Khâu Hoàn Vũ nói tiếp: “Mai là 1/5 rồi, mọi người dự định đi Hàng Châu chơi, cũng là cơ hội tốt cho cậu đấy.”

Kỳ thật trước đó Hạ Tiểu Xuyên cũng biết việc đội bóng rổ chuẩn bị tổ chức đi du lịch vào dịp này nhưng cũng không muốn đi mấy. Thứ nhất, Hàng Châu cậu đã đi phát ngán rồi, hai là không muốn quăng Lý Minh ở nhà một mình. Nhưng bây giờ nghe Khâu Hoàn Vũ nhắc lại không khỏi phân vân. Trốn tránh mãi dù sao cũng không phải cách hay, chi bằng tách ra trong thời gian ngắn để Lý Minh quen dần với cuộc sống không có mình, rồi cậu ấy cũng sẽ thông suốt, và mọi việc trở lại bình thường. Nghĩ đoạn, cậu gật đầu đồng ý: “Vậy cũng tốt, cứ thế đi nhé!”

.....

Hạ Tiểu Xuyên về đến nhà thì đã đến chín giờ tối, vừa mở cửa đã thấy Lý Minh đang ngồi chờ. Trên bàn la liệt đồ ăn, có vẻ như chưa ai động vào. Cậu cảm thấy nhức đầu, thở dài: “Sao giờ này mà cậu còn chưa ăn nữa?”

Lý Minh không đáp, chỉ đứng đực ra nhìn Hạ Tiểu Xuyên. Cậu cũng chẳng cần cậu trả lời cũng biết hần sắp móc giấy ra viết ba chữ ‘Tôi chờ cậu’. Hạ Tiểu Xuyên nghĩ mãi không ra cách nào từ chối đành nói thẳng: “Tối nay tôi ăn bên ngoài rồi... Thôi thì bây giờ ăn thêm cũng được.”

Điệu bộ Lý Minh giờ đây như tù nhân hưởng ân xá, vui vẻ ngồi xuống bới cơm. Hần rõ ràng là đang đói bụng, vừa ăn vừa ngẩng lên nhìn Hạ Tiểu Xuyên như thể ngời ra một chút là cậu sẽ mọc cánh bay mất không bằng.

Hạ Tiểu Xuyên gấp cho hần ít cà chua, nhẹ nhàng: “Từ từ kéo nhe.”

Lý Minh gật đầu, điệu bộ của hần hiện giờ có thể ví như một đứa con ngoan ngoãn đang cố gắng nịnh nọt ông bố nổi cơn tam bành vậy. Hạ Tiểu Xuyên nhìn không nổi bật cười, Lý Minh ngưng đưa nhìn cậu, kẻ đó vươn người muốn hôn đối phương nhưng bị cản lại, bờ môi chỉ lướt nhẹ qua mặt. Bất quá hần vẫn vui vẻ ra mặt.

Hạ Tiểu Xuyên thấy Lý Minh như vậy thật tình không muốn nói việc đi du lịch cho hần nghe, cứ do dự mãi đến tận khi ăn hết bữa cơm. Lý Minh gom chén đĩa vào bếp để rửa, chốc lát tiếng nước róc rách đã truyền ra ngoài. Hạ Tiểu Xuyên đứng ở cửa bếp nhìn bóng lưng của hần, chẳng biết mở đầu câu chuyện như thế nào cho phải:

“Lý Minh!”

Hần ngoái đầu lại.

Hạ Tiểu Xuyên cố gắng không nhìn vào cảm xúc trong mắt hần, nói tiếp: “Ngày mai tôi sẽ đi Hàng Châu cùng đội tuyển bóng rổ.”

Lý Minh đặt cái đĩa đang rửa xuống, tay cũng chẳng thèm lau chạy đến bàn lấy giấy bút: “Tôi cũng sẽ đi!”

Hạ Tiểu Xuyên chán nản day trán, tên này rõ ràng đang không hiểu ý tứ của cậu: “Đây là hoạt động dành riêng cho đội bóng rổ, cậu không đi theo được đâu.”

Sắc mặt hần sạm đi ngay lập tức, cũng định nói rằng mình sẽ tự đi, nhưng chợt nhớ ra trong người chả có lấy một đồng, lại hì hụi viết: ‘Cậu không thể không đi sao?’

Hạ Tiểu Xuyên lắc đầu, tâm trí đã dần kiên định hơn. Cậu và Lý Minh nhất định phải tách khỏi nhau trong một thời gian. Chính bản thân cậu cũng cần khoảng thời gian này để suy nghĩ một số việc cho rõ ràng.

Lý Minh bắt đầu luống cuống, muốn chạy tới giữ chặt Hạ Tiểu Xuyên bắt cậu đổi ý nhưng khắp người lại toàn nước rửa chén, lại viết tiếp: ‘Đừng đi có được không vậy, tôi chẳng muốn xa cậu chút nào hết!’

“Cậu đừng hành động tùy hứng như vậy nữa được không Lý Minh?” Hạ Tiểu Xuyên cau mày: “Chúng ta phải rời nhau ra một thời gian để cả hai bình tâm lại!”

Hắn bắt chập, lao đến định hôn Hạ Tiểu Xuyên, cậu chán nản đẩy hắn ra, âm thanh lạnh nhạt: “Tôi đã bảo là cậu đừng làm mấy hành động thế này rồi cơ mà? Lần này tôi không thể chiều theo ý cậu nữa đâu, tôi nhất định phải đi, cậu đừng có lèo nhèo nữa!”

Dứt lời cậu liền bỏ mặc Lý Minh, trở về phòng của mình, kiệt sức tựa vào cánh cửa vừa mới khép lại. Đầu cậu giờ căng ra như một trái bom, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, đến ngay trước cửa phòng thì dừng lại.

Một hồi lâu sau Hạ Tiểu Xuyên vẫn không thấy có thêm tiếng động nào, chẳng hiểu cái tên kia đang làm gì ngoài đó không biết? Dù sao cũng chẳng làm được gì nữa, đành mặc kệ tất cả leo lên giường, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Trong giấc mơ dường như có thứ gì đó trườn vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cậu. Mười ngón tay lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt, rồi nhỏ xuống những giọt nước mắt mặn mặn. Giấc ngủ đêm đó cứ chập chờn lúc có lúc không, thực sự làm cho chủ nhân của nó phải mệt mỏi.

.....

Sáng hôm sau Hạ Tiểu Xuyên không thấy Lý Minh đâu nữa, một hồi sau phát hiện hắn ta đang gom đồ đạc, quần áo giúp mình trong phòng khách, còn cố nhét thêm vài vỉ thuốc chống say xe, kiểm tra thật kỹ rồi mới đưa cho Hạ Tiểu Xuyên.

Cả hai duy trì một bầu không khí im lặng, nặng nề đến đáng sợ. Hạ Tiểu Xuyên bước ra cửa, chưa kịp xỏ giày đã bị Lý Minh kéo lại.

Dù chẳng có âm thanh nào phát ra, nhưng Hạ Tiểu Xuyên tin chắc rằng Lý Minh đang nói ‘Đừng đi’. Cậu không dám quay mặt lại, giằng tay ra: “Tôi đi vài ngày rồi sẽ về, cậu ở nhà nhớ trông chừng cho kỹ nhé.”

Hắn không có động tĩnh gì, Hạ Tiểu Xuyên đi vài bước mà không bị ngăn cản, liền thở phào nhẹ nhõm.

Thật lâu về sau, Hạ Tiểu Xuyên vẫn cho rằng, nếu hôm đó cậu quay mặt lại thì kết cục sẽ chẳng như giờ đây! Nhưng đây là cuộc đời, thời gian đã qua không bao giờ trở lại, cậu đâu có quyền đổi ý...

.....

Suốt những ngày rong chơi, Hạ Tiểu Xuyên chẳng hề yên lòng chút nào. Lúc nào cậu cũng tự đặt ra câu hỏi Lý Minh giờ này đang làm gì? Ăn cơm ngon hay dở? Chợt nghĩ đến mình cứ như thể một bà mẹ liên cảm thấy thật buồn cười.

Khi Hạ Tiểu Xuyên về đến nơi trời đã nửa đêm, trong nhà không có lấy một ngọn đèn, bóng tối dường như phủ bức màn đen xuống tất cả. Cậu không thấy Lý Minh đâu, lớn tiếng gọi. Chợt trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, nhưng chốc lát đã im bật. Cậu dò dẫm đi đến, phòng tắm giờ đây cũng tối mò mò. Ánh trăng lọt qua cửa sổ, lạnh lạnh chiếu xuống Lý Minh đang đang trong bồn tắm. Hạ Tiểu Xuyên nhẹ nhõm: “Cậu đi tắm mà sao không bật đèn vậy?”

Người Lý Minh bỗng co rúm lại, Hạ Tiểu Xuyên vươn tay bật công tắc đèn. Trong ánh sáng chói lòa chỉ thấy hắn ngồi xoay lưng về phía cậu. Hạ Tiểu Xuyên sốt ruột gọi thêm mấy câu nhưng hắn chẳng có lấy một tia phản ứng, bất đắc dĩ tiến tới: “Lý Minh, cậu không thấy gì sao? Sao cứ ngồi đây vậy?”

Người Lý Minh lại co giật thêm mấy hồi, Hạ Tiểu Xuyên hoảng sợ tiến sát vào cạnh hắn, bỗng đầu óc cậu mờ ra... Trong bồn tắm toàn là máu...

Tay trái Lý Minh chẳng chặt vết cắt, tay kia vẫn còn cầm dao, máu từ vết thương từng giọt, từng giọt nhỏ vào bồn.

Hạ Tiểu Xuyên có cảm giác mình sắp hóa điên! Lý Minh ngồi đó, ánh mắt lạnh nhạt như cả hai chưa từng biết nhau, tay cầm dao lại rạch xuống thêm một đường nữa.

“Đừng! Đừng mà!” Hạ Tiểu Xuyên không dám tiến lên, chỉ có thể đứng nhìn hấn rạch từng nhát xuống cổ tay mình.

Sao tâm hồn cậu chợt đau quá? Vì sao những nhát dao kia chẳng hề chạm đến mình mà lại đau đến mức vậy?

“Lý Minh, tôi cầu xin cậu, đừng làm như vậy nữa...” Hạ Tiểu Xuyên run rẩy ngồi xổm trước mặt hấn: “Cậu không nhận ra sao? Tôi là Hạ Tiểu Xuyên đây mà...”

Lưng Lý Minh khẽ run, xoay mặt nhìn người đối diện.

Hạ Tiểu Xuyên nhẹ nhàng ôm lấy hấn. Máu từ cổ tay Lý Minh vẫn chảy không ngừng, cố gắng viết lên lòng bàn tay cậu vài chữ ‘Tôi yêu cậu’.

Chữ ‘cậu’ vừa dừng nét, Hạ Tiểu Xuyên chịu không nổi khóc òa lên: “Tôi biết mà... Tôi đã về rồi... Từ giờ tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa...”

Lý Minh nghe được câu này đã mãn nguyện, thân người dần dần lỏng ra, mê man không còn biết gì nữa.

.....

Trong bệnh viện, mắt Hạ Tiểu Xuyên đỏ hoe. Bác sĩ nói gì đó rất nhiều, nhưng cậu chỉ lọt vào tai được có vài chữ: ‘Rối loạn cảm xúc’, ‘Di truyền’, ‘Có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân’, ‘Tâm trí tổn thương nghiêm trọng’.

Mỗi từ ấy như một nhát dao giáng vào ngực Hạ Tiểu Xuyên. Cậu luôn cố gắng bù đắp những mất mát trong cuộc đời, nhưng ngờ đâu, chính bản thân cậu đã là vết thương lớn nhất của cuộc đời hấn.

Không lâu sau, Lý Minh đã tỉnh dậy, ánh mắt vô hồn như một cái xác. Hạ Tiểu Xuyên mang đến một chén cháo, tay hấn cầm cũng không muốn nổi. Rồi hấn run dữ hơn, chộp lấy cái nĩa trên bàn đâm mạnh xuống tay phải.

Hạ Tiểu Xuyên thét lên, vội chụp lấy: “Này, cậu muốn làm gì thế hả?”

Lý Minh thở phì phò, một hồi sau cầm bút lên, viết:

‘Hạ Tiểu Xuyên, tôi thật vô dụng.’

Hạ Tiểu Xuyên che mặt, nước mắt chảy thành dòng khế lắc đầu, hấn lại tiếp tục viết:

‘Tôi muốn dọn ra ngoài sống.’

22. Chương 22

Lại thêm một tiết thể dục nữa trôi qua, Hạ Tiểu Xuyên ngồi trên ghế nhìn về phía hấn. Trong lớp giờ đây cơ hồ chỉ còn hai người đang ngồi tại chỗ như ngây như ngốc, chẳng biết chờ đợi điều gì.

Chuyện đã như bây giờ mà vẫn còn thứ để chờ mong ư?

Hạ Tiểu Xuyên đứng dậy muốn gọi Lý Minh, nhưng Vương Hạo không biết ở đâu tiến lại, thì thầm vào tai hấn điều gì đó, một hồi sau thì cả hai cùng sánh vai bước ra khỏi phòng học.

Lòng Hạ Tiểu Xuyên thoáng nhói lên, đã lâu rồi cậu và Lý Minh vẫn luôn ở bên cạnh nhau, cứ ngỡ rằng Lý Minh sẽ luôn chờ đợi, ngờ đâu không phải.

Khi trước, Lý Minh luôn xem nhẹ cuộc sống của chính mình, dù cho cậu nồng nhiệt hay lạnh nhạt cũng không rời xa nửa bước. Dù biết phía trước đầy khó khăn cũng sẽ chẳng buông tay.

Suốt quãng thời gian kia, có phải Lý Minh cũng như thế này, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của mình và Khâu Hoàn Vũ hay chẳng?

“Cậu làm gì vậy Hạ Tiểu Xuyên? Mơ ngủ à?” Tiếng gọi của Lộ Viễn kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ. Cậu lúng túng gạt đầu đại một cái, đứng lên đi theo Lộ Viễn ra sân bóng rổ.

Lý Minh cùng Vương Hạo đang ngồi dưới cột bóng. Thấy cậu đi ngang, dường như Vương Hạo còn hừ lạnh một tiếng. Bất quá lúc này Hạ Tiểu Xuyên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà suy xét chuyện ấy.

Suốt cả trận bóng rổ, Hạ Tiểu Xuyên chìm trong trạng thái u mê, thi thoảng lại nhìn về phía cột lưới, vậy nhưng Lý Minh chẳng để ý đến cậu, dù chỉ là một cái liếc. Tâm trí Hạ Tiểu Xuyên như bị đóng băng, bị người bên cạnh giành bóng cũng không biết, ngã lộn xuống sân.

Đầu gối sưng tấy lên nhưng cậu lại chẳng thấy đau, dường như Lý Minh đang nhìn về phía này. Tay cậu khẽ nhấc lên, khoe miệng méo ra một nụ cười.

Lý Minh, tôi bị ngã rồi, đau lắm! Cậu có thể đỡ tôi dậy như xưa được chẳng?

Chứng kiến hành động này, Lý Minh hơi ngây ra, do dự đứng lên thì bị Vương Hạo kéo níu lại. Cùng lúc đó, Hạ Tiểu Xuyên đã được Lương Thành Quân đỡ lên.

“Đứng lên đi, làm tổn thương người khác thì được, chứ đừng làm khổ chính mình!”

Hạ Tiểu Xuyên lắc đầu, muốn biết thái độ của Lý Minh nhưng lại bị cả đội bóng che khuất mắt, lúc nhìn ra được thì hân đã đi mất rồi.

Sẽ không đâu... Không đâu... Lý Minh không thể bỏ đi như vậy được...

Hạ Tiểu Xuyên bước bình nịu chặt lấy suy nghĩ của chính mình, sống chết không chịu đứng dậy, cả đội bóng đành chịu thua, giải tán. Cậu mặc kệ tất cả, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt trống rỗng bao lấy cột lưới đằng xa. Người cuối cùng bên cạnh là Lộ Viễn cũng bắt đầu sốt ruột, ở bên cạnh lải nhải một đồng tử ngữ gì đó, rồi cuộc nổi điên đá văng trái banh dưới chân rồi bỏ về.

Một mình Hạ Tiểu Xuyên ngồi giữa sân bóng. Sấm chớp đã nổi lên, từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống người cậu vỡ tan. Nước chảy thành từng dòng thấm vào sâu trong quần áo lạnh lạnh, cậu bắt giắc co người.

Tại sao Lý Minh giờ này vẫn không đến? Nếu cậu không đến tôi sẽ giận đó biết không? Rồi tôi sẽ phạt cậu... Phạt cậu phải ở bên tôi suốt cả cuộc đời!

Càng lúc Hạ Tiểu Xuyên càng chóng mặt hơn, thần Trí cũng không còn tỉnh táo nữa, tự cấu vào tay mình cho tỉnh lại. Cậu không thể ngắt ở đây được, cậu phải ngồi đây chờ đợi Lý Minh...

Vậy nhưng đó cũng chỉ là ý muốn, được chốc lát thì Hạ Tiểu Xuyên lặng lẽ gục xuống...

.....

Tiếng mưa vẫn tí tách bên tai, trên môi xuất hiện một mảng gì đó ướt sũng. Là nước mưa chẳng?

Hạ Tiểu Xuyên chậm chậm mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên lưng một người. Mùi hương cơ thể quen thuộc làm đầu óc cậu trở nên mê muội, khẽ mỉm cười: “Lý Minh phải không? Cậu đã chịu đến tìm tôi rồi sao?”

Cái đầu trước mặt cậu vẫn không có chút cử động nào, tiếp tục quãng đường về nhà. Những giọt nước mưa vẫn xối xả khiến cả hai ướt sũng, cơ thể dính chặt vào nhau.

Hạ Tiểu Xuyên cười, đem môi mình áp sát tai Lý Minh, thì thào: “Tôi biết cậu sẽ không bỏ mặc tôi mà!”

Tầm lưng Lý Minh thoáng cứng lại, chân hơi lạc bước nhưng vẫn không dừng tiến về phía trước. Đoạn đường này Hạ Tiểu Xuyên đã đi qua không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ bỗng chốc lạ lắm quá!

Về đến nhà của cậu thì trời đã tối mịt. Lý Minh bế Hạ Tiểu Xuyên vào nhà tắm, cởi quần áo rồi nhẹ nhàng tắm giúp cậu. Hạ Tiểu Xuyên sững sờ nhìn Lý Minh, hân nhìn nghiêng một bên rất đẹp. Mái tóc ướt sũng, nước mưa vẫn nhỏ giọt lặn xuống bờ mi khiến cậu như bị bỏ bùa, muốn tiến lại hôn hân.

Cậu tiến đến, liếm nhẹ lên hàng mi khiến mắt hắn giật giật. Chưa kịp thực hiện bước kế tiếp đã bị Lý Minh đẩy ra, gương mặt hắn không có dù chỉ một chút xúc cảm.

Hạ Tiểu Xuyên buồn rười rượi, muốn hôn lại lần nữa nhưng Lý Minh vẫn ngăn cản. Hắn móc ra một tờ giấy ướt nhoe, có vẻ đã viết sẵn từ trước rồi: ‘Ngày mai tôi sẽ đi.’

Lý Minh tắm xong, đi ra thấy Hạ Tiểu Xuyên đang mân mê ở trong bếp, thì ra đang cắt ớt. Động tác của cậu quá vụng về, ớt xắt ra đoạn dài đoạn ngắn đến là tức cười. Một nhịp trật đi làm lưỡi dao khứa vào tay khiến máu tuôn ra. Bỗng ngón tay bị Lý Minh ngậm chặt lấy, rồi dùng băng quấn lại.

Hạ Tiểu Xuyên mỉm cười, nhưng nụ cười lại chan hòa với nước mắt: “Không sao đâu, tôi chỉ muốn nấu cho cậu bữa tối cuối cùng thôi. Tôi thật ngu ngốc có phải không?”

Lý Minh lắc đầu, vươn tay cầm lấy con dao trong tay Hạ Tiểu Xuyên nấu tiếp, cậu vẫn đứng cạnh hắn, chẳng biết nói gì.

Bữa tối nặng nề trôi qua, Lý Minh muốn trở về phòng nhưng bị Hạ Tiểu Xuyên gọi với lại: “Trò chuyện với tôi một lát có được không? Lâu lắm rồi chúng ta chưa nói với nhau điều gì.”

Lý Minh phân vân giây lát rồi gật đầu, ngồi xuống cách cậu một khoảng. Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu câu chuyện:

“Từ lúc bé xú, tôi đã phải ở nhà một mình.”

“Cha mẹ quanh năm suốt tháng ở nước ngoài nên bà nội đã nhận chăm sóc tôi. Một lần nấu cơm, bà bỗng khụy xuống. Khi ấy tôi ngây thơ lắm, còn tưởng là bà ngủ gật nữa.”

“Mãi thật lâu sau bà vẫn không tỉnh lại, lúc đó tôi đói và vô cùng sợ hãi, nhưng có lay cỡ nào đi nữa bà cũng không tỉnh lại.”

“Đến khi không thể chịu nổi tôi bèn sang nhà hàng xóm xin cơm, họ nghe tôi kể chuyện hoảng hốt chạy sang thì bà đã ra đi vĩnh viễn.”

“Thi hài của bà được đặt trong một chiếc áo quan lớn để chờ cha mẹ tôi bay về. Lúc đó đang mùa hè nên bà tôi phân hủy rất nhanh, khắp phòng tràn ngập mùi của xác chết... Cái mùi ấy đến giờ tôi vẫn không sao quên được.”

“Khoảng thời gian đó tôi rất sợ bóng tối, đi ngủ đều phải trùm chăn thật kín vì sợ bà sẽ biến thành quỷ đột ngột bật dậy, bắt tôi phải đi cùng.” Hạ Tiểu Xuyên cười nhạt, nói tiếp: “Suy nghĩ ấy quả là bất hiểu, có điều trí óc trẻ con hồi đó không thể xua ra khỏi đầu được.”

“Về sau, bà tôi đã nhập liệm nhưng mùi ấy vẫn bao trùm lấy căn phòng này khiến tôi ngủ không yên một khoảng thời gian dài, chỉ cần nhắm mắt lại là hình ảnh bà tôi ngã quỵ lại hiện về.”

“Tôi vẫn thăm tâm niệm giá như có ai ở chung với mình thì tốt quá, chính vì thế nên khi cậu chuyển đến tôi đã cảm thấy rất vui...”

Hạ Tiểu Xuyên kể tới đây đột nhiên dừng lại nhìn Lý Minh, cười rộ: “Thôi được rồi, hiện tại những điều này đã vô ích rồi... Kể ra cũng chẳng để làm gì nữa... Dù sao ngày mai cậu cũng sẽ đi...”

Tay Lý Minh chợt nắm chặt lấy vai cậu, một tờ giấy nhỏ lặng lẽ chìa tới: ‘Tôi muốn nghe nữa.’

Hạ Tiểu Xuyên ngược nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Suốt đêm hôm ấy cậu cứ mãi mê kể chuyện thật lâu, đến khi kiệt sức mới thiếp đi trên ghế.

.....

Sáng hôm sau thức dậy không thấy Lý Minh bên cạnh, Hạ Tiểu Xuyên vội chạy đi tìm khắp nơi trong nhà nhưng vô ích... Hắn đã đi mất rồi...

Hạ Tiểu Xuyên như kẻ mất hồn đứng trong phòng khách thật lâu, đột nhiên cửa chính khẽ phát tiếng động, khuôn mặt nhàn nhạt của Lý Minh hiện ra, trên tay còn cầm theo cả đồ ăn sáng. Hạ Tiểu Xuyên ngạc nhiên: “Cậu vẫn chưa đi sao?”

Lý Minh lắc đầu, chỉ gói đồ trên ghế, thì ra hắn đi chỉ rồi đi mua đồ ăn sáng cho cậu chứ đã thu dọn hành lý xong đâu. Đồ đạc của hắn không nhiều nhận mà cũng chẳng đáng giá, thứ đắt tiền nhất có lẽ là chiếc áo khoác màu đen mà cậu tặng cho.

Hạ Tiểu Xuyên tiễn Lý Minh ra đến cửa, dò dẫm rất nhiều: chăm sóc bản thân, ăn uống đầy đủ. Hắn nhất mực lắng nghe, nghiêm túc gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên đưa điện thoại cho hắn: “Về sau có việc gì nhất định phải tìm tôi đấy!”

Lý Minh gật đầu thêm lần nữa, cọ cọ vào mặt Hạ Tiểu Xuyên. Khoe ánh cậu ánh lên một nụ cười: “Tạm biệt nhé, mong rằng hai ta sớm gặp lại nhau!”

Lý Minh đứng nhìn Hạ Tiểu Xuyên thêm chốc lát, quay người chậm rãi bước đi.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Hắn bỗng nhiên dừng bước, ngoảnh lại nhìn Hạ Tiểu Xuyên. Cậu sững sốt, tiếng tạm biệt vừa ra đến cửa miệng đã bật thành tiếng khóc:

“Đừng đi...”

“Lý Minh, cậu không được đi!”

Cảm xúc của Hạ Tiểu Xuyên trong khoảnh khắc đã biến thành cơn lũ dữ, cuốn phăng tất thấy mọi thứ. Nước mắt từng dòng tuôn ra ướt đầm khuôn mặt. Trong mảng tranh tối tranh sáng ấy, cậu thấy Lý Minh vọt tới ôm chặt lấy mình, thấy mùi hương thân thuộc xộc vào cánh mũi, cậu thấy hắn...

“Tôi xin lỗi... Đừng đi... Tôi rất xin lỗi...”

Lý Minh xòe bàn tay lau sạch nước mắt đọng trên môi cậu, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn. Rồi nhịp điệu nụ hôn ấy nhanh chóng trở nên gấp gáp... Lưỡi hai người quện lấy nhau không rời.

Hạ Tiểu Xuyên mơ màng cảm giác mình được bế lên ghế salon, nút quần nút áo cũng theo đó xổ ra. Da thịt được đôi môi Lý Minh phủ lấy, khắp người nóng bừng lên như có lửa đốt. Những ngón tay lạnh ngắt của hắn mơn trớn của mình phía sau rồi từ từ đi vào.

Hạ Tiểu Xuyên hơi đau, lông mày vô thức nhíu lại, ngón tay Lý Minh ngưng lại một chút. Cậu nhồm dẩy thở nhẹ vào tai hắn: “Không sao đâu, cứ tiếp tục đi.”

Ngón tay hắn bắt đầu ngo ngoe khuếch trương, đến khi vào được đến ngón thứ ba, Hạ Tiểu Xuyên khẽ gật đầu ra hiệu. Lý Minh lập tức đưa ‘người anh em’ của mình tiến vào, nhẹ nhàng đưa đẩy, thỉnh thoảng cúi xuống hôn Hạ Tiểu Xuyên để giảm bớt cơn đau.

Cảm giác thể bị xé toạc nhanh chóng thay bằng khoái cảm dâng trào, tiếng da thịt va chạm với nhau phát ra càng lúc càng mạnh. Mặt Hạ Tiểu Xuyên đỏ ửng lên, hơi thở dồn dập. Cậu ôm chặt lấy lưng Lý Minh, tận hưởng từng phút giây tương hợp.

‘Hạ Tiểu Xuyên, em có cảm nhận được không?’

Giờ đây hai ta đã giao hòa còn một, chẳng thể tách rời.

Em mãi là người anh yêu nhất cõi đời này.’

Khi Hạ Tiểu Xuyên tỉnh dậy thì bước sang ngày hôm sau, Lý Minh chống cằm ngồi bên gục gạc gục gạc. Cậu nhìn hắn rồi lại liên tưởng đến cuộc mây mưa hôm qua, mặt mũi lập tức đỏ bừng. Có vẻ như Lý Minh đã chăm sóc cậu từ hôm qua đến giờ. Lát sau hắn tỉnh giấc, đặt tay lên trán cậu. Rất mát! vậy là không sao rồi.

Lý Minh đỡ Hạ Tiểu Xuyên ngồi dậy rồi dứt cháo. Suốt buổi cậu vẫn không dám nhìn mặt Lý Minh lần nào, cả hai đều im lặng. Có điều sự im lặng lần này thật quá đối bình yên.

Ăn xong cả hai nằm vật xuống giường trò chuyện. Đương nhiên là chỉ có Hạ Tiểu Xuyên thao thao bất tuyệt rồi, Lý Minh chỉ đáp trả bằng ánh mắt và những cái gật đầu. Khi đã vãn chuyện, Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Vương Hạo mấy hôm nọ đã nói gì với anh vậy?”

‘Cậu ta nói rằng: Em không còn cần anh nữa.’

Mảnh giấy tiếp theo nhanh chóng được chuyển đến: ‘Anh quá vô dụng phải không Tiểu Xuyên?’

Hạ Tiểu Xuyên kinh hãi, những lời này sao giống lúc chia tay thế này? Lý Minh khẽ liếc cậu một cái, tiếp tục viết:

‘Dù anh có vô dụng đi chăng nữa, nhưng lúc nào cũng muốn bảo vệ cho em!’

‘Anh rất yêu em, Hạ Tiểu Xuyên!’

Hạ Tiểu Xuyên cười rạng rỡ: “Em cũng vậy!”

Ánh dương lọt qua cửa sổ, trải lên hai cơ thể tràn đầy niềm tin và nhựa sống, nụ cười của cả hai giờ đây rạng rỡ như buổi sớm mùa xuân. Tình yêu có thể khắc vào tim ta những vết daoứa máu, nhưng may thay, chúng ta vẫn còn cả cuộc đời để chữa lành nó. Chỉ cần sự cảm thông và sẻ chia, mọi đau đớn đều được đẩy lùi.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1

Chẳng mấy ai hứng thú với việc tập thể dục buổi sáng. Lộ Viễn cũng không phải ngoại lệ, bằng chứng là cậu ta đang vác bộ mặt lép xẹp ghé vào nhà Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên ngạc nhiên: “Cậu bị làm sao vậy?”

Lộ Viễn tức đen mặt, phồng miệng:

“Không thể hiểu nổi tại sao hôm nay tập thể dục chỉ có mỗi mình tớ là con trai.”

“Vậy rốt cuộc cái gì đã chọc tới cậu?”

Lộ Viễn hậm hực: thầy thể dục thấy quá ít người nên lôi tớ ra trút giận chứ còn gì nữa.”

Hạ Tiểu Xuyên thở phào: “Tớ không đi quả là một quyết định sáng suốt.”

Lộ Viễn làm vẻ mặt hờn dỗi, bắt đầu quay sang ‘đậu đen rau muống’ Lương Thành Quân: “Tất cả đều tại tên dê tiện nhà người không chịu đi vào chung đấy.”

Lương Thành Quân liếc xéo tên lẩm bẩm bên cạnh một cái sắc lẻm: “Chứ không phải hôm trước cậu bảo rằng cả đời không muốn đi chung với tớ à?”

Lộ Viễn đuối lý, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi im. Hạ Tiểu Xuyên nhìn hai tên dở hơi, lo lắng quay sang ra hiệu cho Lý Minh: ‘Liệu họ có sao không nhỉ?’

Lý Minh nhìn cậu chằm chằm, giờ hai tay lên quay đầu cậu về hướng màn hình TV, mặc kệ hai tên kia cãi nhau chán rồi lấy sách vở ra tự học. Bộ phim đang chiếu nói về mối tình đầu. Chứng kiến cảnh hai nhân vật chính hết gặp lại rồi đến chia tay làm Hạ Tiểu Xuyên liên tưởng đến chính mình, vác bộ mặt tèm lem quay sang Lý Minh: “May là lúc đó em gọi anh lại đấy, nếu không giờ chúng ta cũng đi đóng phim được rồi.”

Lý Minh nhào người đặt lên bộ mặt nhem nhuốc của Hạ Tiểu Xuyên một nụ hôn. Cậu bị bất ngờ liền đẩy ra trong vô vọng, đành để tên kia hôn tới đã mới chịu ngừng.

Hạ Tiểu Xuyên dáo dác nhìn quanh, may là hai tên kia đã sang phòng khác tự học nên không sao, quay sang tiếp tục mò mẫm bờ môi Lý Minh.

Có ai đó đã từng nói rằng: hôn mê chính là một liều thuốc phiện, đặc biệt là những cặp mới yêu nhau. Cậu và Lý Minh chính là đang ở trong trường hợp này, một khi đã yêu thì dù cho dính lấy nhau cả ngày cũng chẳng đủ.

Khi Lộ Viễn và Lương Thành Quân đã về, Lý Minh chuyển sang cho Hạ Tiểu Xuyên một mảnh giấy: ‘Này, anh có phải là mối tình đầu của em không nhỉ?’

Hạ Tiểu Xuyên im lặng, hồi cấp hai cậu từng thích một cô bé nhưng không thổ lộ mà hai người cũng chẳng học cùng trường, thôi cứ coi như đó không phải mối tình đầu cũng được đi ha? Đoạn quay sang gật đầu hết sức tự tin: “Tất nhiên rồi, không anh thì ai vào đây chứ!”

Lý Minh nghe xong cười vô cùng khoái chí.

Buổi tối tắm xong, Hạ Tiểu Xuyên phát hiện Lý Minh đang lật tới lật lui quyển vở gì đó, tò mò: “Anh đang đọc cái gì mà chăm chú dữ vậy?”

Lý Minh đẩy quyển vở sang một bên làm Hạ Tiểu Xuyên thiếu điều muốn nhảy dựng. Cha mẹ ơi, đó là cuốn nhật ký của cậu... Hạ Tiểu Xuyên luống cuống, có vẻ như Lý Minh đã giận rồi thì phải. Cậu đành lật ra xem hắn đã đọc những gì? Hồi còn nhỏ cái gì tốt xấu đều nhét vào đây, giờ nghĩ lại thật là đáng nguyên rủa.

Cậu kinh ngạc nhận ra những trang có tên cô bé kia đều bị gạch bỏ, trang cuối cùng của cuốn nhật ký có mấy dòng chữ mới viết:

‘Thứ bảy, ngày x, tháng y, năm z.

Hạ Tiểu Xuyên, anh mới chính là người tình đầu tiên của em’

Phía dưới còn có chữ ký của chính hắn nữa mới ghê chứ.

Hạ Tiểu Xuyên chịu không nổi cười lăn lộn, thực tình chính mình cũng không tưởng tượng được trong lòng vui cỡ nào!

24. Chương 24: Phiên Ngoại 2

Lộ Viễn: “Này, bình thường cậu xưng hô thế nào với Tiểu Xuyên vậy?”

Lý Minh: Hạ Tiểu Xuyên.

Lộ Viễn: “Có thật không vậy trời? Như vậy còn cái quái gì là tình thú nữa?”

Lý Minh: ‘.....’

.....

Đêm hôm đó, sau một hồi mây mưa gió bão, Lý Minh đột nhiên đứng dậy, bộ dạng nghiêm túc viết lên giấy: ‘Hạ Tiểu Xuyên, em là đại bảo bối của cuộc đời anh’

Hạ Tiểu Xuyên: “Thôi khỏi em biết rồi, anh lo tranh thủ thời gian làm thêm một hiệp nữa đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tam-tuyet-doi>